

MORGAN RICE

TRUY TÌM NGƯỜI HÙNG

(CUỐN SÁCH #1 TRONG BỘ TRUYỆN CHIẾC NHẪN PHỦ THỦY)

Morgan Rice
Truy Tìm Người Hùng
Серия «Chiếc Nhẫn Phù Thủy», книга 1

*http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=43697703
TRUY TÌM NGƯỜI HÙNG (CUỐN SÁCH #1 TRONG BỘ TRUYỆN CHIẾC
NHẪN PHÙ THỦY):
ISBN 9781632912534*

Аннотация

CHIẾC NHẪN PHÙ THỦY hội tụ đủ các điều kiện của thành công tức thời: cốt truyện, những âm mưu, những bí mật, những chàng hiệp sĩ quả cảm, và những mối quan hệ đang nảy nở có những trái tim tan nát, sự lừa dối và phản bội. Bộ truyện sẽ cho bạn những giờ phút trải trí, và chắc chắn sẽ mang đến cho bạn sự hài lòng khi bỏ thời gian ra đọc. Khuyến nghị các độc giả yêu thích thể loại tiểu thuyết viễn tưởng nên có trong thư viện thường xuyên của mình. Books and Movie Reviews, Roberto Mattos Cuốn sách bán chạy số 1, với hơn 500 đánh giá 5 sao trên Amazon! Từ tác giả bán chạy số một Morgan Rice đến sự ra mắt của một loạt truyện viễn tưởng mới sáng chói. A QUEST OF HEROES – TRUY TÌM NGƯỜI HÙNG (CUỐN SÁCH #1 TRONG LOẠT TRUYỆN CHIẾC NHẪN PHÙ THỦY) xoay quanh câu chuyện sử thi về những tháng ngày sắp tới của một chàng trai đặc biệt, chàng trai 14 tuổi đến từ một ngôi làng nhỏ ở ngoại ô của Vương quốc Nhẫn. Là con út trong số bốn người con, không được cha yêu thương, bị các anh mình căm ghét, Thorgrin cảm nhận mình

không giống những người khác. Anh mơ ước trở thành một chiến binh vĩ đại, ước mơ gia nhập đội quân của Nhà vua và bảo vệ Vương quốc Nhẫn khỏi đám sinh vật luôn nhắm nhe ở phía bên kia hẻm núi tử địa. Khi anh đến tuổi trưởng thành, thì vấp ngay phải sự cấm đoán của cha mình không cho thử sức để gia nhập đội ngũ Legion của Nhà vua, anh không chấp nhận nói không: anh tự thực hiện cuộc hành trình của riêng mình, quyết tâm đến Kinh thành để thực hiện ước mơ. Nhưng Kinh thành đầy rẫy những màn kịch gia đình, tranh giành quyền lực, tham vọng, ghen tuông, bạo lực và sự phản bội. Vua MacGil phải chọn một người thừa kế từ trong số những người con, và Thanh gươm Định mệnh cổ đại, nguồn gốc của mọi quyền lực của họ, vẫn nguyên vị, chờ đợi người được chọn. Thorgrin đến nơi này như là một người ngoài cuộc và chiến đấu để được chấp nhận và gia nhập vào đội quân Legion của Nhà vua. Thorgrin đến để tìm hiểu về nguồn sức mạnh huyền bí mà anh chưa nắm bắt được, đó là một món quà mà tạo hóa đã dành tặng anh cùng một số phận đặc biệt. Chống lại tất cả, anh say đắm trong tình yêu với con gái của nhà vua, và khi mối quan hệ bị cấm đoán của họ nảy nở, anh phát hiện ra mình có đối thủ quyền lực. Khi anh phải đấu tranh để sử dụng quyền năng của mình thì vị pháp sư của nhà vua đã che chở cho anh và nói với anh về người mẹ mà anh chưa hề biết, ở một vùng đất xa xôi, vượt ra ngoài hẻm núi tử địa Canyon, thậm chí vượt ra ngoài vùng đất của loài rồng. Trước khi Thorgrin có thể khám phá và trở thành người chiến binh mà anh hằng khao khát, anh phải hoàn thành khóa huấn luyện. Nhưng việc huấn luyện này có thể được rút ngắn khi anh thấy mình bị đẩy vào trung tâm của những âm mưu hoàng gia và mưu đồ phản nghịch, những điều đe dọa đến tình yêu của anh và hạ bộ anh – và toàn bộ vương quốc. Bằng việc xây dựng thế giới phức tạp cùng với xây dựng thành công hệ thống nhân vật, A QUEST OF HEROES là một câu chuyện sử thi về tình bạn và

tình yêu, về người theo đuổi tình yêu và địch thủ, về các hiệp sĩ và loài rồng, về những âm mưu và mưu đồ chính trị, về các thời kỳ, về trái tim tan vỡ, về sự lừa dối, tham vọng, và sự phản bội. Đó là một câu chuyện về lòng danh dự và sự quả cảm, về số phận và định mệnh, về phép thuật. Nó là một câu chuyện tưởng tượng dẫn dắt chúng ta vào một thế giới mà chúng ta sẽ không bao giờ quên, và câu chuyện đó hấp dẫn mọi lứa tuổi và giới tính. Câu chuyện dài 82. 000 từ. Các cuốn #2–#17 trong loạt truyện hiện cũng đang sẵn có! Một tiểu thuyết sử thi viễn tưởng đầy tính giải trí. – Kirkus Reviews Đây là khởi đầu rất đáng lưu ý. San Francisco Book Review Đậm chất hành động ... Lối viết của Rice rất chắc tay và tạo tiền đề hấp dẫn. Publishers Weekly Một cuốn tiểu thuyết viễn tưởng đầy sinh động.. Chỉ với khởi đầu này đã hứa hẹn sẽ là một loạt sử thi về người anh hùng trẻ tuổi. Midwest Book Review

Содержание

CHƯƠNG MỘT	16
CHƯƠNG HAI	34
CHƯƠNG BA	53
CHƯƠNG BỐN	71
CHƯƠNG NĂM	83
CHƯƠNG SÁU	92
Конец ознакомительного фрагмента.	100

Morgan Rice
TRUY TÌM NGƯỜI
HÙNG (CUỐN SÁCH #1
TRONG BỘ TRUYỆN
CHIẾC NHÃN PHÙ THỦY)

Về Tác giả Morgan Rice

Morgan Rice là tác giả bán chạy số 1 với bộ truyện THE VAMPIRE JOURNALS (NHẬT KÝ MA CÀ RỒNG), loạt truyện dành cho thanh thiếu niên gồm 11 tập truyện (còn nữa); bộ truyện THE SURVIVAL TRILOGY (BỘ BA SỐNG SỐT), thuộc thể loại kinh dị hậu tận thế gồm 2 cuốn (còn nữa); và loạt truyện sử thi viễn tưởng THE SORCERER'S RING (CHIẾC NHÃN PHÙ THỦY), gồm 12 cuốn (và còn nữa);

Những tác phẩm của Morgan hiện có cả phiên bản audio và bản in, bản dịch của các cuốn sách này có bằng tiếng Đức, tiếng Pháp, tiếng Ý, tiếng Tây Ban Nha, tiếng Bồ Đào Nha, tiếng Trung, tiếng Thụy Điển, tiếng Hà Lan, tiếng Thổ Nhĩ Kỳ, tiếng Hungary, tiếng Séc và Slovakia (và còn nhiều thứ tiếng chuẩn bị phát hành).

Morgan cầu thị lắng nghe ý kiến đóng góp từ quý vị bạn đọc, xin hãy ghé thăm trang web www.morganricebooks.com tham gia vào danh sách email để nhận tặng phẩm và nhận sách miễn phí, tải ứng dụng miễn phí, nhận những tin tức độc quyền mới nhất, kết nối Facebook và Twitter và giữ liên hệ!

Bình luận về tác phẩm của Morgan Rice

"Một cuốn tiểu thuyết viễn tưởng đầy sinh động với cốt truyện

đan xen yếu tố bí ẩn và những âm mưu. *A Quest of Heroes (Truy Tìm Người Hùng)* ca ngợi về lòng dũng cảm và về việc nhận ra mục tiêu của cuộc đời đưa đến sự phát triển, trưởng thành, và sự xuất sắc... .Dành cho những độc giả thích các cuộc phiêu lưu tưởng tượng mang đầy ý nghĩa, những nhân vật chính, những kế sách, và hành động mang lại một tập hợp các cuộc gặp gỡ tập trung vào tiến trình phát triển của Thor từ một đứa trẻ mơ mộng đến một người thanh niên phải đánh cược để tồn tạiChỉ với khởi đầu này đã hứa hẹn sẽ là một loạt sử thi về người anh hùng trẻ tuổi."

Midwest Book Review (D. Donovan, Nhà phê bình sách eBook)

“THE SORCERER’S RING (CHIẾC NHẪN PHÙ THỦY) hội tụ đủ các điều kiện của thành công tức thời: cốt truyện, những âm mưu, bí mật, những chàng hiệp sĩ quả cảm, và những mối quan hệ đang nảy nở có những trái tim tan nát, sự lừa dối và phản bội. Bộ truyện sẽ cho bạn những giờ phút trải trí, và chắc chắn sẽ mang đến cho bạn sự hài lòng khi bỏ thời gian ra đọc. Khuyến nghị các độc giả yêu thích thể loại tiểu thuyết tưởng tượng nên có trong thư viện thường xuyên của mình. "

--Books and Movie Reviews, Roberto Mattos

“Bộ truyện giải trí sử thi tưởng tượng [THE SORCERER’S RING] của Rice mang những điển hình của thể loại này—một sự bố trí hợp lý, được lấy cảm hứng từ đất nước Scotland cổ đại và lịch sử của nó, và một cảm nhận tốt về những mưu đồ quyền lực."

"Tôi thích cách tác giả Morgan Rice xây dựng nhân vật Thor và thế giới cậu ta sống. Cảnh quan và các sinh vật ở thế giới đó được lột tả rất rõ ràng... Tôi rất thích [cốt truyện]. Nó ngắn gọn nhưng hấp dẫn... Ở trong truyện có vừa đủ tuyến nhân vật phụ, vì vậy tôi không bị lẫn lộn. Có những cuộc phiêu lưu và những khoảnh khắc kinh hoàng, nhưng các hành động được mô tả không quá lố bịch. Cuốn sách cực kỳ phù hợp với các độc giả tuổi teen ... Đó là một sự khởi đầu đáng chú ý... "

--San Francisco Book Review

"Trong cuốn sách đậm chất hành động đầu tiên trong bộ truyện sử thi viễn tưởng Chiếc Nhẫn Phù Thủy này (hiện bao gồm 14 cuốn sách), Rice đã giới thiệu với độc giả về chàng trai Thorgrin 14 tuổi với tên gọi đơn giản là "Thor" thuộc tộc McLeod, có ước mơ tham gia đội quân Legion trong lực lượng Silver, lực lượng hiệp sĩ ưu tú nhất của Nhà vua lối viết của Rice rất chắc tay và tạo tiền đề hấp dẫn."

--Publishers Weekly

"[A QUEST OF HEROES] có tiết tấu nhanh và dễ đọc. Các phần kết chương giúp người đọc dễ dàng nắm bắt nhịp tiếp theo của câu chuyện và bạn hẳn sẽ không muốn đặt cuốn sách này xuống đâu. Có một số lỗi chính tả trong cuốn sách và một số tên bị nhầm lẫn, nhưng điều này không làm mất tập trung với tổng thể câu chuyện. Cái kết của cuốn sách làm cho tôi hồi hộp muốn đọc cuốn sách tiếp theo ngay lập tức và thật sự thì tôi đã làm vậy."

Tất cả chín cuốn của loạt truyện Chiếc Nhẫn Phù Thủy hiện có thể mua trên Kindle store và cuốn A Quest of Heroes hiện đang miễn phí! Nếu bạn đang tìm kiếm một cuốn sách thú vị và dễ đọc trong thời gian đi nghỉ thì cuốn sách này chính là lựa chọn tuyệt vời cho bạn."

--*FantasyOnline.net*

Các cuốn sách của tác giả Morgan Rice

THE SORCERER'S RING – CHIẾC NHẼN PHÙ THỦY

A QUEST OF HEROES (Cuốn #1)

A MARCH OF KINGS (Cuốn #2)

A FATE OF DRAGONS (Cuốn #3)

A CRY OF HONOR (Cuốn #4)

A VOW OF GLORY (Cuốn #5)

A CHARGE OF VALOR (Cuốn #6)

A RITE OF SWORDS (Cuốn #7)

A GRANT OF ARMS (Cuốn #8)

A SKY OF SPELLS (Cuốn #9)

A SEA OF SHIELDS (Cuốn #10)

A REIGN OF STEEL (Cuốn #11)

A LAND OF FIRE (Cuốn #12)

A RULE OF QUEENS (Cuốn #13)

AN OATH OF BROTHERS (Cuốn #14)

THE SURVIVAL TRILOGY – BỘ BA SỐNG SỐT
ARENA ONE: SLAVERSUNNERS (Cuốn #1)
ARENA TWO (Cuốn #2)

THE VAMPIRE JOURNALS – NHẬT KÝ MA CÀ RỒNG

TURNED (Cuốn #1)
LOVED (Cuốn #2)
BETRAYED (Cuốn #3)
DESTINED (Cuốn #4)
DESIRED (Cuốn #5)
BETROTHED (Cuốn #6)
VOWED (Cuốn #7)
FOUND (Cuốn #8)
RESURRECTED (Cuốn #9)
CRAVED (Cuốn #10)
FATED (Cuốn #11)

THE SORCERER'S RING

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

**Nghe bản thu âm của loạt truyện
CHIẾC NHÃN PHÙ THỦY!**

Bản quyền © 2012 thuộc về Morgan Rice

Tất cả các quyền được bảo lưu. Trừ khi được cho phép theo

Đạo Luật Bản quyền Hoa Kỳ năm 1976, không được phép sao chép, phân phối hoặc truyền bá bất kỳ phần nào của ấn phẩm này dưới mọi hình thức hoặc bất kỳ phương tiện nào, cũng như không được lưu trữ trong một cơ sở dữ liệu hoặc hệ thống truy tìm thông tin mà không được tác giả cho phép.

Ebook này chỉ để phục vụ nhu cầu đọc và giải trí của bạn. Không được phép bán lại hoặc cho tặng Ebook này cho người khác. Nếu bạn muốn chia sẻ cuốn sách này với người khác, hãy mua thêm một bản cho mỗi người nhận. Nếu bạn đang đọc cuốn sách này mà không hề mua nó; hoặc nó không được mua để bạn sử dụng, thì xin vui lòng gửi trả lại và mua một bản khác cho bạn. Cảm ơn bạn đã tôn trọng công sức của tác giả.

Đây là một tác phẩm hư cấu. Tên, nhân vật, doanh nghiệp, tổ chức, địa điểm, sự kiện và biến cố hoặc là sản phẩm của trí tưởng tượng của tác giả hoặc được tác giả sử dụng một cách hư cấu. Bất kỳ nhân vật nào trong truyện giống với người có thật, dù là còn sống hay đã chết, hoàn toàn là sự trùng hợp ngẫu nhiên.

Hình ảnh Jacket Bản quyền RazoomGame, được sử dụng theo giấy phép của Shutterstock.com.

*“Người mang trên đầu chiếc vương miện mây khi
được giấc an lành”*

— William Shakespeare
Henry IV, Phần II

CHƯƠNG MỘT

Chàng trai đứng trên gò cao nhất của vùng đất thấp Tây Vương quốc Nhẫn, hướng tầm mắt nhìn về phía bắc, ngắm những tia nắng đầu đầu tiên của bình minh. Xa xa theo hướng nhìn của cậu là những ngọn đồi xanh dài thăm thẳm, trùng trùng điệp điệp, nhô lên như những cái bướu của những chú lạc đà trong dải thung lũng và trên những đỉnh núi. Ánh sáng màu cam ấm áp của những tia nắng đầu tiên trong ngày đọng lại trên những giọt sương sớm, làm cho chúng lấp lánh, ánh sáng được phủ lên một lớp phép màu nhiệm, vô cùng phù hợp với tâm trạng của chàng trai. Cậu hiếm khi thức dậy sớm như hôm nay hoặc mạo hiểm đi xa nhà đến vậy—và cũng chưa bao giờ dám trèo lên độ cao như này—vì cậu hiểu rõ điều đó sẽ gây cho cha mình những cơn thịnh nộ. Nhưng hôm nay, cậu không quan tâm. Hôm nay, cậu bỏ qua hàng triệu quy tắc và các công việc vặt mà cậu đã bị trói buộc trong suốt mười bốn năm qua. Ngày hôm nay là một ngày hoàn toàn khác, là ngày định mệnh của cuộc đời cậu.

Chàng trai, Thorgrin thuộc Tây Vương quốc, thị trấn phía Nam của tộc McLeod được mọi người biết đến với cái tên giản dị là Thor—đứa con út ít được cha thương yêu nhất trong số bốn anh em, đã thức thâu đêm với những suy tư. Cậu trần trọc rồi trở mình trong tình trạng lơ mơ ngủ đợi chờ tia nắng đầu tiên đánh thức. Ngày này chỉ đến duy nhất một lần trong vài năm, và nếu cậu bỏ lỡ, cậu sẽ phải giam chân ở ngôi làng này, an phận tẻ

nhật với việc chăm nom đàn gia súc của cha đến hết đời, đó là những suy tư cậu không thể chịu đựng được.

Ngày tuyển quân. Đó là ngày quân lính của Nhà vua đi chiêu mộ những người tình nguyện và thu nhận họ vào đội quân Legion của Nhà vua. Miễn là vẫn được sống, Thor không mơ ước điều gì khác ngoài điều này. Với cậu, điều duy nhất có ý nghĩa trong cuộc đời là: gia nhập Silver, lực lượng các hiệp sĩ ưu tú của Nhà vua, được khoác lên mình chiếc áo giáp tốt nhất và những binh khí tuyệt hảo ở bất kỳ đâu ở cả hai vương quốc. Một người nếu chưa gia nhập đội quân Legion lúc ban đầu sẽ không được đứng trong lực lượng ưu tú Silver, độ tuổi của đội cận vệ là từ mười bốn đến mười chín tuổi. Và nếu một người không phải là con trai nhà quý tộc, hoặc con của một chiến binh tiếng tăm, thì sẽ không thể gia nhập Legion.

Thor dồn mắt nhìn về phía chân trời, tìm kiếm mọi dấu hiệu chuyển động. Lực lượng Silver, như cậu biết, sẽ phải đi lối này, con đường duy nhất vào ngôi làng, và cậu muốn là người đầu tiên phát hiện ra họ. Đàn cừu của cậu dẫm đạp mọi thứ xung quanh, chúng kêu lên những tiếng khó chịu và thúc giục cậu đưa chúng trở lại dưới núi, nơi chăn thả gia súc. Cậu ra sức ngăn cản tiếng kêu ầm ĩ và mùi hôi thối của chúng. Cậu phải tập trung.

Điều khiến cậu có thể cam chịu mọi thứ, tất cả những năm tháng chăm sóc đàn gia cầm, là tay sai của cha, của anh trai mình, là người gánh vác nhiều việc nhất và được chăm sóc ít nhất, chính là suy nghĩ một ngày kia cậu sẽ rời khỏi nơi này. Vào cái ngày mà lực lượng Silver đến, cậu sẽ gây ngạc nhiên cho tất cả

những người đã đánh giá thấp cậu và cậu sẽ được chọn. Trong tích tắc, cậu sẽ bước lên cỗ xe ngựa của họ và vẫy chào tạm biệt tất cả những điều này.

Cha Thor, dĩ nhiên, không bao giờ thực sự coi cậu là người dự tuyển cho đội quân Legion—trên thực tế, ông không bao giờ coi cậu là ứng cử viên cho bất cứ điều gì. Thay vào đó, cha cậu dành tình yêu và sự quan tâm đến ba người anh trai của Thor. Anh cả mười chín tuổi và hai người kia lần lượt cách nhau một tuổi, Thor ít hơn ba tuổi so với người anh trên cậu. Có lẽ vì họ gần gũi hơn về tuổi tác, hoặc có lẽ vì họ trông giống nhau và chẳng có nét nào giống Thor, ba người họ đánh nhau như sam, và hầu như không thừa nhận sự tồn tại của Thor.

Tệ hơn nữa là, họ cao lớn và cường tráng hơn cậu, Thor không phải là cậu chàng thấp bé, tuy nhiên cậu thấy mình thật nhỏ bé khi đứng cạnh những người anh của mình, cặp chân rắn rỏi của cậu chẳng thấm vào đâu so với những đôi chân gỗ lim chắc nịch ấy. Cha cậu cũng chẳng bận tâm lắm về những điều này, và như để tăng thêm nỗi bất công, ông để Thor lui thủi làm bạn với những chú cừu và bó gối với việc mài dũa binh khí trong khi đó những người anh được thoải mái luyện tập. Mặc dù không nói ra, nhưng Thor hiểu rằng, cậu phải tồn tại bằng tinh thần và ý chí sắt đá, được chấp cánh bằng việc hàng ngày chứng kiến những tiến bộ trong việc luyện tập của các anh trai. Số phận của cậu, trong khi cha và các anh cậu sẽ có những tương lai sán lạn, thì cậu sẽ chỉ quanh quẩn ở trong ngôi làng nhỏ bé này và phục dịch những yêu sách của cha và các anh trai.

Thor còn cảm nhận thấy có những điều nghịch lý trong từng cử chỉ, ánh mắt của họ, cậu dường như là mối hiểm họa cho họ, thậm chí là cậu bị ghét bỏ. Cậu không hiểu nổi tại sao lại như vậy, nhưng nó dấy lên trong lòng cậu những điều giống như là nỗi sợ hãi hay là sự ghen tỵ. Có lẽ là bởi vì cậu khác biệt so với họ về cả ngoại hình lẫn tính cách. Thậm chí, cách thức ăn vận của cậu cũng không giống họ. Cha luôn dành những thứ tốt nhất, chẳng hạn như là một chiếc áo choàng màu đỏ tía, hay vũ khí mạ vàng, cho những người anh trong khi đó vứt bỏ cho Thor những thứ giẻ rách.

Dù sao, Thor cũng tận dụng tốt nhất những gì mình có, cậu biết cách để có bộ quần áo sao cho vừa vặn với mình bằng việc thắt bên ngoài chiếc áo choàng một cái khăn quấn quanh eo, và bây giờ đang là tiết trời mùa hè, nên cắt bỏ ống tay áo để những cơn gió có thể vuốt ve cánh tay rắn chắc của cậu. Chiếc áo sơ mi trông rất ăn nhập khi kết hợp với quần vải lanh thô—chiếc quần duy nhất cậu có—cùng với đôi ủng cũ rách che phủ lấy cẳng chân cậu, nó không giống chút nào so với những đôi giày da mà các anh cậu đang mang, đôi giày của cậu chỉ dành cho người chăn gia súc.

Nhưng thật lạ, Thor chẳng giống người chăn gia súc một chút nào cả, cậu cao gầy với cái hàm vuông vức, chiếc cằm quý phái, đôi mắt màu ánh xám kiên nghị, cùng với xương gò má cao, trông cậu giống như một chiến binh dưới lốt người chăn cừu. Mái tóc thẳng màu nâu vuốt ngược ra sau thành những lớp bông bênh, mái tóc chỉ dài quá tai một chút; ẩn giấu ngay sau mái tóc

là mục quang ẩn dấu những tia sáng lấp lánh.

Những người anh của Thor có quyền ngủ trong sáng nay, được dành cho bữa liên hoan thịnh soạn trước khi Tuyển quân, được hoan tiền cũng như chọn lựa những vũ khí tinh nhuệ nhất cùng những lời chúc phúc từ cha—trong khi cậu thậm chí còn không được tham gia mặc dù đã năn nỉ cha mình hết sức, mọi thứ chẳng đi đến đâu cả; cha nhanh chóng kết thúc cuộc nói chuyện khiến cậu chẳng kịp nói thêm lời nào. Điều đó thật bất công.

Thor quyết định tự thay đổi số phận mà cha đã áp đặt lên mình. Khi thấy dấu hiệu đầu tiên của đoàn xa luân của các chiến binh hoàng gia, cậu sẽ chạy như bay về nhà, đứng trước mặt cha cậu, dù ông ta muốn hay không, cậu cũng phải trở thành chiến binh của Nhà vua. Cậu sẽ tham gia cuộc dự tuyển quân cùng với những người khác. Cha cậu không thể ngăn cấm được, cậu thấy lòng rối bời khi nghĩ về điều này.

Tia nắng đầu tiên chênh chếch chiếu trên cao hòa nhịp với tia nắng thứ hai màu xanh dịu phủ lên bầu trời sắc màu tím biếc cũng là lúc Thor phát hiện ra họ.

Cậu bật dậy, làn tóc bông bành bị thổi ngược về sau bởi những cơn gió, tinh thần đầy phấn chấn. Ở đó, nơi phía chân trời có những vết bụi mờ của cỗ xe ngựa kéo. Trái tim cậu đập rộn ràng. Cỗ xa luân lấp lánh ánh mặt trời ấy, giống như những chú cá bạc quẫy đuôi vút khỏi làn nước xanh biếc.

Lúc này cậu đã đếm được mười hai xe trong đoàn xe, cậu không thể đợi lâu hơn nữa, trái tim cậu như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, quên băng đàn gia súc cậu đang chặn, cậu quay lại,

lao vút xuống dưới, bây giờ chẳng có gì có thể ngăn được cậu đi tìm chân lý cho cuộc đời mình.

Thor dừng lại thở dốc khi xuống đến chân đồi, rồi cậu băng qua các rặng cây, để mặc cho cành của chúng cào xước người mình. Cậu đã thấy ngôi làng của cậu trải dài ẩn hiện phía dưới: một thị trấn đang ngủ yên với những ngôi nhà mái lá làm bằng đất sét, một tầng. Có vài chục hộ dân sinh sống ở đó, làn khói trắng tỏa ra từ ống khói của các nhà đang chuẩn bị bữa sáng. Nó là nơi làng quê thôn dã, chỉ mất một ngày ngựa từ Kinh thành. Chỉ là ngôi làng nhỏ bé ở rìa Vương quốc Nhẫn, lại thêm một ngôi làng in dấu chân đoàn quân Tây Vương quốc.

Thor bứt tốc, lao về phía sân hội họp của ngôi làng, bụi bay mù mịt theo bước chân của cậu, đàn gà nhép và lũ chó chạy tứ tung, một bà già ngồi xổm ngoài hiên nhà, rít lên, khạc nhổ ầm ỹ.

“Chậm thôi, thằng nhóc!” bà ta gào lên khi cậu chạy quá nhanh, làm bụi đất văng tung tóe vào bếp lửa nhà bà ta.

Nhưng Thor bỏ ngoài tai, cậu sẽ không làm thế vì bà ta hoặc bất kỳ ai, cậu quặt sang hướng này rồi lại chuyển hướng khác, chạy vòng vèo, rẽ lên rẽ xuống khắp những con đường mà cậu đã thuộc nằm lòng, tận khi về đến nhà.

Đó là một ngôi nhà nhỏ, giống như bao ngôi nhà khác trong vùng với mái tranh và bức tường đất sét trắng. Giống nhất có lẽ là việc căn phòng duy nhất được chia ra làm hai: một phía dành

cho cha cậu, phía còn lại dành cho ba người anh trai; và điểm khác biệt nhất là cái chuồng gà nơi phía sau nhà, là nơi ngủ của Thor bé nhỏ. Lúc đầu cậu cũng được ngủ chung với các anh, nhưng rồi họ lớn dần lên, trở nên ti tiện và độc quyền hơn, đồng nghĩa với việc căn phòng trở lên chật chội hơn và Thor chẳng còn chỗ ngủ ở trong phòng nữa. Thor cảm thấy bị tổn thương, nhưng giờ đây cậu lại thích thú với chốn riêng tư của mình, cảm thấy thoải mái vì tránh xa được bọn họ. Cái chuồng gà như một sự khẳng định rằng trong ngôi nhà này chỉ toàn sự đầy ắp dành cho cậu, điều mà vốn dĩ cậu hiểu rất rõ.

Thor chạy đến trước nhà rồi lao nhanh vào trong.

“Cha!” cậu hét lên, hơi thở hổn hển “Silver! Họ đang đến!”

Cha và ba người anh, với những trang phục bảnh bao nhất, đang lúi húi bên bàn ăn sáng. Khi nghe thấy vậy, họ bật dậy, chạy ra khỏi nhà, rồi lao ra đường như một mũi tên, huých vào vai cậu khi chạy qua chỗ cậu.

Thor chạy theo họ ra ngoài, tất cả đứng đó hướng về phía chân trời.

“Tao chẳng thấy ai cả,” Darke, thằng anh cả với bờ vai rộng và mái tóc được tỉa tốt ngắn giống hệt hai đứa em, đáp lại với giọng trầm trầm, cặp mắt nâu và đôi môi mỏng khẽ xuống điệu cợt, nó tỏ vẻ khó chịu với Thor, như thường lệ.

“Tao cũng chả thấy gì cả,” tiếng thằng Dross, thằng thứ hai kế sau Drake, vang lên, nó lúc nào cũng vậy, luôn hòa theo thằng cả.

“Họ đang đến!” Thor cãi lại. “Tôi thề đấy!”

Cha cậu quay về phía cậu, bóp chặt vai cậu.

“Làm sao mà mày biết được?” ông ta vặn vẹo.

“Con đã nhìn thấy họ.”

“Nhìn thấy như thế nào? Nhìn từ đâu?”

Thor lưỡng lự; cha cậu dĩ nhiên là biết, nơi duy nhất cậu có thể phát hiện ra đoàn quân của Nhà vua là từ đỉnh gò, Thor ngập ngừng không biết trả lời ra sao.

“Con...đã leo lên đỉnh gò—”

“Cùng đàn gia súc ư? Mày thừa biết là không được chần thả chúng quá xa mà.”

“Nhưng hôm nay khác. Con phải quan sát họ.”

Cha cậu quắc mắt nhìn xuống

“Cút vào nhà ngay tức khắc và lấy những thanh kiếm của các anh mày ra lau chùi cho sáng bóng, chúng phải trông thật sắc bén trước khi quân của Nhà vua đến.”

Sau khi nói xong, ông ta quay lại cùng với mấy người anh đang đứng ngoài đường ngóng chờ.

“Các anh nghĩ họ sẽ chọn chúng ta chứ?” thằng anh hơn Thor ba tuổi, nhỏ nhất trong số ba thằng lên tiếng hỏi.

“Họ thật là ngu ngốc nếu không chọn,” người cha nói. “Năm nay họ đang thiếu người—rất thiếu, nếu không họ chả bao giờ thêm đi tuyển đâu. Đứng thẳng người lên, ba đứa mày, ghéech cầm lên và ưỡn ngực ra. Đừng dại dột nhìn trực diện vào mắt họ, nhưng cũng đừng nhìn đi chỗ khác. Hãy thể hiện mình luôn mạnh mẽ và tự tin. Nếu muốn trở thành người của Legion, chúng mày hãy coi như mình đã là những chiến binh thực thụ ở trong đội quân đó rồi.”

“Rõ, thưa Cha,” ba thằng anh đồng thanh, tập hợp vào vị trí. Nói rồi ông quay lại và trừng mắt nhìn Thor.

“Mày còn làm gì ở đó?” ông ta gắt lên. “Biến vào trong!”

Thor đứng đó, cõi lòng tan nát. Cậu không muốn vâng lời cha chút nào, nhưng đó là mệnh lệnh, trái tim cậu rộn ràng khi nghe ông nói chuyện cùng mấy người anh, thế rồi cậu quyết định tốt nhất là nên vâng lời, đi lấy những thanh kiếm và mang đến chỗ cha mình, việc bất tuân sẽ chẳng có ích lợi gì.

Thor chạy vào nhà, đi ra phía sau và tới kho cất giữ binh khí. Đập vào mắt cậu là những cây kiếm của ba người anh, tất cả đều tuyệt đẹp với chuôi kiếm được nạm bằng loại bạc tốt nhất, đây là những món quà quý giá mà cha cậu đã cực nhọc trong nhiều năm. Cậu ôm lấy cả ba thanh kiếm, rồi chạy quay lại nhà trên, thấy ngạc nhiên về trọng lượng của chúng.

Cậu chạy thục mạng đến chỗ các anh trai, đưa cho mỗi người một thanh kiếm, sau đó quay trở lại trước mặt người cha

“Cái quỷ gì thế này, tao chẳng thấy thanh kiếm bóng lên chút nào?” thằng Drake lên tiếng

Người cha quay lại tỏ thái độ không hài lòng, nhưng trước khi ông kịp nói, Thor đã lên tiếng.

“Cha, xin cha. Con cần nói chuyện!”

“Tao đã bảo mày lau kiếm cơ mà-”

“Con năn nỉ đấy, Cha!”

Cha cậu quay lại trừng mắt, định nạt nộ. Nhưng chắc do thấy sự nghiêm trọng trên nét mặt Thor, cuối cùng, ông nói, “Gì đây?”

“Con muốn được tham gia. Cùng với các anh. Con muốn gia

nhập Legion.”

Tiếng mấy thằng anh cười rú lên từ phía sau, khiến cậu đỏ bừng mặt.

Nhưng cha cậu thì không cười; trái lại, mặt ông cau có tợn.

“Mày muốn vậy ư?” ông hỏi lại.

Thor gật đầu đáp, vẻ mặt đầy quyết tâm.

“Con mười bốn tuổi rồi. Con đủ điều kiện.”

“Được tuyển chọn khi mười bốn tuổi,” thằng cả Brake tỏ vẻ giễu cợt, nói với qua “Nếu họ chọn mày, mày sẽ là thằng oắt trẻ nhất đấy. Mày có nghĩ là họ sẽ chọn mày hơn là một chiến binh như tao, hơn mày tận năm tuổi không?”

“Mày thật không biết điều,” thằng Durs hòa theo. “Mày lúc nào cũng cứng đầu.”

Thor quay lại phía chúng, nói. “Tôi không hỏi các anh,”

Cậu lại hướng về phía người cha, ông vẫn chau mày.

“Cha, con xin cha đấy,” Cậu nói. “Hãy cho con một cơ hội. Đó là tất cả những gì con cầu xin. Con biết mình vẫn còn nhỏ tuổi, nhưng con sẽ chứng minh bản thân.”

Cha cậu lắc đầu.

“Mày không phải là một chiến binh, thằng nhóc. Mày không giống các anh mày. Mày là một thằng nhóc chần chừ. Cuộc sống của mày là ở đây, cùng với tao. Hãy thực hiện bổn phận của mình và làm cho tốt. Đừng mơ ước viễn vông, hãy an phận cuộc sống và tập thích nghi với nó.”

Thor cảm thấy trái tim mình vỡ nát, mọi thứ như sụp đổ trước mắt cậu.

Không, cậu nghĩ. Không thể nào lại như vậy được.

“Nhưng mà Cha—”

“Im ngay!” Ông ta hét lên, tiếng hét vang vọng trong không trung, chói tai. “Đủ rồi đấy. Họ đến rồi kìa. Hãy tránh đường, và để ý cách hành xử của mày trong khi họ ở đây.”

Cha cậu bước lên, lấy tay gạt cậu sang một bên, như thể cậu là kẻ mà ông ta không muốn thấy. Bàn tay lực lưỡng của ông làm ngực cậu đau nhói.

Tiếng rầm rập vang lên, dân làng túa ra khỏi nhà, dàn hàng dài trên đường. Đám khói bụi mờ mịt báo hiệu sự xuất hiện của đoàn xa luân, chẳng mấy chốc họ đã tới, chục cỗ xe ngựa kéo với thanh âm như sấm rền.

Họ tiến vào thị trấn đầy bất ngờ, dừng chân ngay gần nhà Thor, những con chiến mã tung bờm, thở mạnh. Phải một lúc lâu sau đám khói bụi mới lắng xuống, và Thor, lòng đầy hồi hộp lên nhìn những chiếc áo giáp và vũ khí của họ. Cậu chưa từng tiếp cận Lực lượng Silver ở khoảng cách gần đến thế này, trái tim cậu bắt đầu đập thành thịch.

Chàng chiến binh nhảy xuống ngựa. Đây mới là thành viên đích thực của lực lượng Silver với chiếc áo giáp sáng bóng và thanh kiếm dài bên hông. Anh ta ước chừng khoảng 30 tuổi, một người đàn ông thực thụ với bộ râu lởm chồm và các vết sẹo trên má, chiếc mũi vẹo đi do những cuộc chiến. Anh ta có lẽ là người vạm vỡ nhất mà Thor từng thấy với thân hình to lớn gấp đôi người thường, cộng với vẻ điềm tĩnh của người mang trọng trách chỉ huy.

Anh ta nhảy xuống con đường đầy bụi đất, chiếc đinh thúc ngựa của anh ta kêu xúng xoảng theo bước đi khi anh ta tiến gần đến nơi các chú nhóc xếp hàng.

Từ làng trên xóm dưới, hàng chục chú bé tập hợp ngay ngắn, lòng tràn trề hi vọng. Tham gia vào lực lượng Silver có nghĩa là cả một đời rạng danh, với những cuộc chiến, sự nổi tiếng, ánh hào quang—cùng với đất đai, tước hiệu và giàu sang. Điều đó có nghĩa là có quyền chọn những cô dâu xinh đẹp, những mảnh đất màu mỡ nhất, một cuộc đời đầy vinh quang, làm rạng danh gia tộc; và được tuyển chọn vào đội quân Legion là khởi đầu của những điều kỳ diệu ấy.

Thor nhìn kỹ mấy chiếc xe ngựa lớn màu vàng, và nhận thấy chúng có thể chở được rất nhiều tân binh. Lãnh thổ vương quốc thật rộng lớn và họ phải đi qua rất nhiều ngôi làng để tìm kiếm. Cậu nuốt nước bọt, nhận ra cơ hội xa vời hơn những gì mình thường nghĩ. Cậu sẽ phải đánh bại tất cả những người khác, rất nhiều người trong số họ cùng với ba người anh trai là những đấu sĩ thực thụ. Cậu cảm thấy lòng đầy nôn nao.

Cậu gần như nín thở khi nhíp chân người chiến binh bước đi trong không gian tĩnh lặng, dò xét từng gương mặt đang tràn đầy hi vọng. Anh ta bắt đầu từ phía bên kia con đường, sau đó từ từ quay vòng sang bên này, Thor biết tất cả những thằng nhóc khác, dĩ nhiên cậu biết một số thằng trong bọn chúng âm thầm không muốn được chọn mặc dù gia đình muốn gửi gắm chúng. Chúng sợ rằng mình sẽ trở thành những tên lính kém cỏi.

Thor coi những hành động đó là sự sỉ nhục. Cậu cảm thấy

mình xứng đáng được chọn hơn bất kỳ ai trong số chúng, không phải vì là chúng lớn tuổi hay to khỏe hơn mà cậu không có quyền được tham gia và tuyển chọn. Nhen nhói trong lòng cậu là nỗi căm ghét cha mình, nó như muốn bùng nổ khi người chiến binh tiến đến.

Người chiến binh dừng lại, lần đầu tiên, ngay trước mặt những người anh cậu. Anh ta nhìn họ từ đầu đến chân, dường như bị ấn tượng. Anh ta giơ tay ra, nắm lấy một bao kiếm của của họ, và giật nó ra, như thể để kiểm tra độ cứng của nó.

Rồi anh ta phá lên cười.

“Người chưa từng dùng kiếm trong một cuộc chiến, đúng không?” anh ta hỏi Drake.

Thor thấy lần đầu tiên trong đời Drake tỏ vẻ lo lắng. Drake nuốt nước bọt.

“Thưa ngài, tôi chưa. Nhưng tôi đã dùng kiếm rất nhiều lần khi tập luyện, và tôi mong rằng-”

“Trong *tập luyện*!”

Anh ta cười phá lên và quay sang nhìn những người lính khác, họ cũng hòa theo và cười nhạo báng Drake.

Khuôn mặt Drake ửng đỏ. Đây là lần đầu Thor nhìn thấy Drake bối rối, thường ngày chỉ có Drake là hay giễu cợt người khác.

“Được đấy sau này chắc chắn ta sẽ nói với kẻ thù để chúng khiếp sợ trước nhà ngươi—thằng oắt sử dụng kiếm trong *tập luyện*!”

Đám lính lại cười rộ lên.

Anh ta quay sang những người anh khác của Thor.

“Ba thằng nhóc này có lẽ sinh ra cùng một lò,” Anh ta xoa cằm và nói. “Có vẻ được đấy. Tất cả đều có thể hình tốt. Dù chưa được kiểm tra. Nhưng sẽ cần luyện tập nhiều hơn nếu các người được chọn.”

Anh ta dừng lại.

“Ta cho rằng chúng ta có thể tìm một chỗ ở đó.”

Anh ta gật đầu ra hiệu cho chiếc xe ở phía sau.

“Vào trong xe đi, nhanh lên. Trước khi ta thay đổi quyết định.”

Ba thằng anh của Thor chạy như bay đến cỗ xe ngựa, khuôn mặt rạng rỡ, Thor cảm thấy cha cậu cũng có tâm trạng giống như vậy.

Nhưng rồi ông tiu ngủ ngay khi thấy họ rời đi.

Người chiến binh quay đi và tiến đến ngôi nhà kế tiếp. Thor không chịu đựng lâu hơn được nữa.

“Thưa ngài!” Thor kêu to.

Cha quay lại lờm cậu, Nhưng Thor chẳng còn quan tâm nữa.

Người chiến binh dừng lại, từ từ quay về phía cậu.

Thor tiến lên hai bước, tim đập rộn ràng, như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Tôi vẫn chưa được xét tuyển, thưa ngài” cậu nói.

Người chiến binh giật mình, nhìn Thor từ đầu đến chân thể cậu là một trò đùa vậy.

“Phải không vậy?” anh ta hỏi, và bật cười. Nhưng Thor không quan tâm, đây là thời khắc của cuộc đời cậu, hoặc bây giờ hoặc

không bao giờ.

“Em muốn gia nhập đội quân Legion!” Thor nói.

Người chiến binh bước về phía Thor.

“Lúc này ư?”

Anh ta nhìn cậu đầy thích thú.

“Người đã đủ mười bốn tuổi chưa vậy?”

“Rồi ạ, thưa hiệp sĩ. Hai tuần trước đây.”

“Hai tuần trước đây!”

Người chiến binh cười ngặt nghẽo, những người đồng đội đằng sau cũng không nhịn nổi, phá lên cười theo.

“Trong trường hợp này, kẻ thù của chúng ta chắc chắn sẽ rung động khi thấy người.”

Thor cảm thấy huyết quản nóng bừng vì sự chế giễu này. Cậu phải làm điều gì đó. Cậu không thể để mọi thứ kết thúc như vậy. Người chiến binh quay mặt bước đi—nhưng Thor không để điều đó xảy ra.

Thor bước lên và hét lớn: “Thưa ngài! Ngài đang hành động sai lầm!”

Một nỗi sợ hãi bao trùm lấy đám đông, người chiến binh dừng bước, lừ lừ quay lại.

Lúc này anh ta trở nên giận dữ.

“Đồ ngốc,” Cha cậu quát, giữ lấy vai cậu, “Quay vào trong ngay!”

“Con sẽ không vào đâu!” Thor gào lên, cố giẫy dụa để thoát khỏi đôi tay gọng kiềm của cha mình.

Người chiến binh bước về phía Thor, cha cậu giật lùi lại.

“Người có biết sự trừng phạt khi xúc phạm đến hiệp sĩ Silver là như nào không? người chiến binh nạt.

Tim Thor đập thình thịch, nhưng cậu biết cậu không được phép chùn bước.

“Xin ngài hãy tha thứ cho nó,” cha cậu nói. “Nó chỉ là một thằng nhóc và-!”

“Ta không nói với nhà người,” người chiến binh nói, với cái nhìn đầy miệt thị, anh ta buộc cha cậu phải đi ra chỗ khác.

Người chiến binh tiến về phía Thor.

“Trả lời đi!” Anh ta ra lệnh.

Thor nuốt nước bọt, không thể mở miệng. Đây không phải những gì cậu dự tính.

“Xúc phạm hiệp sĩ Silver chính là xúc phạm Nhà vua,” Thor trả lời nhả nhận, từ những gì còn sót lại trong trí nhớ cậu.

“Đúng vậy,” người chiến binh nói. “Điều đó có nghĩa là ta có thể trừng phạt nhà người bốn mươi roi nếu ta muốn.”

“Tôi không có ý xúc phạm, thưa ngài,” Thor nói. “Tôi chỉ muốn được tuyên chọn. Van xin ngài. Đây là mơ ước cả đời tôi. Xin hãy cho tôi được gia nhập.”

Người chiến binh nhìn cậu chằm chằm, cơn giận dữ của anh ta dần dịu lại. Một lúc sau, anh ta lắc đầu.

“Người còn trẻ quá, cậu bé. Người có một trái tim kiêu hãnh. Nhưng bây giờ chưa phải lúc. Quay trở lại với chúng ta khi nhà người cai sửa xong.”

Nói xong, Anh ta quay người lại và giận dữ bỏ đi, chẳng thềm những cậu bé khác, anh ta nhanh chóng leo lên con ngựa của

mình.

Thor tiu ngủ, nhìn theo đoàn xa luân lăn bánh, nhanh như lúc họ đến, rồi dần mất hút.

Điều cuối còn đọng lại là Thor nhìn thấy những người anh trai, ngồi ở cỗ xe ngựa sau cùng, trông về phía cậu với ánh nhìn mỉa mai, bất bình. Họ đang đi xa dần tầm mắt cậu, xa nơi này, với cuộc sống tốt đẹp hơn.

Lúc này, Thor cảm tưởng mình đang chết dần.

Sự náo nhiệt xung quanh nhạt dần, dân làng tỏa ra, trở về ngôi nhà của họ.

“Mày nhận ra mày ngu ngốc như nào chưa hả. Thăng khờ?” Cha Thor bóp chặt vai cậu. “Mày có biết, mày có thể hủy hoại cơ hội của các anh mày không hả?”

Thor gạt bàn tay thô ráp của cha mình ra khỏi người, cha Thor giật cậu quay ngược lại rồi giáng một cú bạt tay như trời giáng ngang mặt.

Thor cảm thấy trong lòng chua chát, cậu trợn mắt nhìn về phía cha mình. Trong suy nghĩ của mình, lần đầu tiên có cậu có ý định muốn phản kháng lại, nhưng rồi cậu kiềm chế được.

“Đi tìm lũ cừu và lừa chúng về. Ngay tức khắc! Và đừng mong tao nấu cho mày ăn. Mày sẽ nhịn đói tối nay, và suy nghĩ về những việc mày vừa gây ra.”

“Có lẽ tôi sẽ không quay lại nữa đâu!” Thor hét lên, quay mặt, giận dữ bỏ đi, xa khỏi ngôi nhà, hướng về phía những ngọn đồi.

“Thor!” Cha cậu gào lên. Một vài người dân trong làng vẫn còn nán lại trên đường, dừng lại và nhìn theo.

Thor chạy như tên bắn, cậu muốn rời khỏi chốn này, càng xa càng tốt, cậu không nhận thấy rằng mình đang khóc, nước mắt giàn giụa trên khuôn mặt, mọi ước mơ của cậu, giờ đây, bỗng chốc tan thành mây khói.

CHƯƠNG HAI

Thor lang thang hàng giờ liền trên những ngọn đồi, ruột gan như lửa đốt, cuối cùng cậu chọn dừng chân trên một ngọn đồi, rồi ngồi xuống, hai tay bó gối, nhìn về phía chân trời. Cậu trông theo đoàn xe ngựa đang dần biến mất, những đám bụi vẫn còn mù mịt sau nhiều giờ.

Họ sẽ chẳng ghé đến thêm lần nào nữa. Lúc này định mệnh đã sắp đặt cậu phải ở lại đây, trong ngôi làng này nhiều năm nữa, chờ đợi một cơ hội khác—nếu như có một ngày họ sẽ trở lại. Nếu như cha cậu cho phép. Bây giờ sẽ chỉ có cậu và cha, sống trong ngôi nhà, và cha cậu chắc chắn sẽ trút toàn bộ cơn thịnh nộ lên người cậu. Cậu sẽ lại tiếp tục là tay sai của cha mình trong nhiều năm tới, và rồi cậu sẽ sống giống như cha mình đến cuối đời, giam chân ở đây sống một cuộc đời nhỏ nhoi, tầm thường trong khi các anh của cậu có được vinh quang và danh tiếng. Cậu cảm thấy tâm trí sôi sục trong nỗi uất nghẹn này. Cậu biết, đây rõ ràng không phải là cuộc sống mà cậu mong muốn.

Thor nghĩ nát óc để tìm ra được bất cứ điều gì cậu có thể làm, bất kỳ cách nào cậu có thể thay đổi được cuộc sống vô nghĩa đó. Nhưng không có cách nào cả. Cuộc sống đã an bài với cậu.

Sau nhiều giờ ngồi đó, Thor chán nản đứng dậy và bắt đầu di chuyển qua những ngọn đồi quen thuộc, cậu trèo lên cao mãi. Chắc hẳn, cậu lang thang hướng về phía bầy cừu, đến nơi gò cao. Khi cậu leo lên đến nơi, tia nắng đầu tiên hắt bóng phía chân trời

và nổi theo sau là tia nắng thứ hai đã lên đến đỉnh, nhuộm một màu xanh ngát. Thor thong thả bước đi, vô tình làm tuột chiếc ná bắn đá khỏi thắt lưng, phần dây kéo ná với miếng lót đá đã mòn đi sau nhiều năm sử dụng. Cậu thò tay vào chiếc túi nhỏ gắn trên hông, tay mân mê bộ sưu tập những hòn đá, những hòn trước nhẵn mịn hơn hòn sau, thứ cậu đã tự tay nhặt lên từ các con lạch có đá tốt nhất. Đôi khi cậu dùng để bắn chim; lúc khác thì lại bắn các loại động vật gặm nhấm. Đó là một thói quen ngấm vào máu cậu trong nhiều năm qua. Lúc đầu, cậu bắn toàn trượt; Sau đó, có một lần, cậu bắn trúng một con mồi đang di chuyển. Kể từ đó, cậu đã biết nhắm chính xác mục tiêu. Bây giờ, bắn ná đã trở thành một thú vui trong cuộc sống của cậu, nó giúp cậu giải tỏa cơn bức tức. Những người anh của cậu có thể vung kiếm chặt đôi khúc gỗ—nhưng họ không bao giờ có thể bắn hạ một con chim đang bay chỉ bằng một hòn đá.

Thor vô thức đặt một hòn đá vào chiếc ná, kéo căng dây, và bắn ra bằng tất cả sức lực của mình, cứ như thể là cậu đang nhắm vào cha mình. Cậu bắn trúng một cành trên cái cây ở tít xa, khiến nó rơi hẫ xuống đất. Có lần cậu phát hiện ra mình thực sự có khả năng bắn hạ các con vật đang di chuyển, nhưng cậu lại thôi không nhắm vào chúng, cậu sợ khả năng này của mình và không muốn làm tổn thương bất cứ con vật nào; Hiện tại mục tiêu của cậu chỉ là cành cây. Chỉ trừ khi, tất nhiên, có một con cáo rình mò bày cừu của cậu. Sau dần, chúng tự biết cách tránh xa, và kết quả là bày cừu của Thor luôn an toàn nhất trong đám cừu của làng.

Nghĩ về những người anh, về nơi lúc này họ đang ở, Thor thấy máu nóng sôi sục. Sau một ngày đường, có lẽ họ đã đến Kinh thành. Cậu có thể hình dung ra nơi đó. Cậu thấy một hồi kèn lệnh dài cùng với những người ăn mặc chỉnh tề chào đón họ. Các chiến binh chào đón họ, những thành viên của lực lượng Silver. Họ sẽ được đưa đến và sinh hoạt ở doanh trại của đội quân Legion, được huấn luyện ở chiến trường thực địa của Nhà vua và được sử dụng những vũ khí tinh nhuệ nhất. Mỗi người sẽ được ban danh thành cận vệ cho một hiệp sĩ nổi tiếng. Một ngày kia, chính họ được ban tước hiệp sĩ, được cấp ngựa riêng, trang bị vũ khí riêng và có cả cận vệ riêng. Họ sẽ được tham gia vào tất cả các lễ hội và được dùng bữa tại yến tiệc Hoàng cung. Đó là một cuộc sống đầy hấp dẫn. Nhưng giờ đây nó đã tuột ra khỏi tầm tay cậu.

Thor cảm thấy cơ thể mệt mỏi, cậu cố gắng loại bỏ hết những suy nghĩ đó ra khỏi tâm trí. Nhưng cậu không thể. Có một phần trong con người cậu, những phần trong sâu thẳm con người cậu, như đang gào thét. Chúng nói rằng cậu không được bỏ cuộc, rằng định mệnh của cậu không phải là ở đây. Cậu không hiểu định mệnh đó dẫn cậu đi đâu, nhưng cậu biết chắc chắn là không phải ở nơi này. Cậu cảm thấy mình khác biệt, thậm chí là đặc biệt. Không ai hiểu cậu. Tất cả họ đều đánh giá thấp cậu.

Thor lên đến đỉnh gò cao nhất và thấy đàn cừu. Do được huấn luyện tốt, nên chúng vẫn tụ tập đông đủ, tản mát xung quanh gặm cỏ. Cậu bắt đầu đếm, nhìn vào những dấu đỏ mà cậu đã nhuộm trên lưng chúng. Sau khi đếm hết lượt, cậu chợt thấy lạnh toát.

Một con cừu đã biến mất.

Cậu đếm lại lần nữa, rồi thêm lần nữa. Cậu vẫn không tin nổi một con đã biến mất.

Thor chưa từng làm mất con cừu nào, và cha cậu sẽ không bao giờ bỏ qua cho cậu nếu điều đó xảy ra. Tệ hơn nữa, cậu ghét ý nghĩ một con cừu đã bị mất, đơn độc, dễ bị ác thú rình rập nơi đồng không hoang vắng. Cậu không muốn con vật vô tội phải chịu những điều đó.

Thor chạy hộc tốc lên đỉnh gò và đưa mắt quét một vòng xa tít phía chân trời cho đến khi cậu phát hiện ra nó, ở rất xa, cách nhiều quả đồi: chú cừu đơn độc, có dấu màu đỏ trên lưng. Đó là con cừu quây nhất trong bầy. Tim cậu như muốn rớt ra ngoài khi nhận ra con cừu đã không chỉ bỏ đi, nơi nó đến, trong số tất cả mọi nơi, là ở phía tây, cánh rừng Darkwood.

Thor nuốt nước bọt. Darkwood là cấm địa—không chỉ đối với con cừu, mà ngay cả với con người. Nó nằm ngoài ranh giới của ngôi làng, và ngay từ khi chập chững bước đi, Thor đã hiểu rằng không được mạo hiểm để đến nơi đó. Cậu chưa bao giờ dám thử. Đi đến đó, theo truyền thuyết kể lại, sẽ cầm chắc cái chết, khu rừng đó bí ẩn và đầy đầy những thú hung tợn.

Thor nhìn lên bầu trời đang tối dần, cân nhắc. Cậu không thể để mất con cừu. Cậu nghĩ nếu cậu đi nhanh thì sẽ lùa được nó về kịp trước khi trời tối.

Sau khi nhìn kỹ lại lần cuối, cậu quay người và chạy thục mạng về hướng tây, đến cánh rừng Darkwood, những đám mây dày đặc vần vũ trên đầu cậu. Tâm trạng nặng trĩu, nhưng đôi

chân lại cứ thế đưa cậu đi. Cậu cảm thấy mình không còn đường quay lại, mặc dù rất muốn.

Giống như cậu đang dần thân vào một cơn ác mộng.

Thor băng nhanh qua những ngọn đồi không nghỉ, tiến vào tán rừng Darkwood dày đặc. Đường mòn kết thúc ngay tại nơi bắt đầu của khu rừng, cậu bắt đầu chạy vào lãnh địa bí ẩn, những chiếc lá mùa hè xào xạc dưới chân.

Ngay khi bước vào khu rừng cậu lập tức cảm giác bị nhấn chìm trong bóng tối, ánh sáng bị chặn bởi những cây thông cao chót vót ở bên trên. Nơi đây lạnh hơn, và khi cậu bước qua ranh giới để tiến vào khu rừng, cậu cảm thấy ớn lạnh. Không hẳn là vì bóng tối hay vì trời lạnh—là một thứ gì đó mà cậu không thể gọi tên. Đó là một cảm giác... bị theo dõi.

Thor nhìn lên những cành cây cổ đại, xù xì với những thớ dày dặn, đang kéo kẹt đu đưa trong gió. Cậu đi chưa đến năm mươi bước vào khu rừng thì bắt đầu nghe thấy những tiếng động vật kỳ lạ. Cậu quay người lại nhưng hầu như không thể nhìn thấy lối vào lúc trước; cậu có cảm giác như không có đường ra. Cậu lưỡng lự.

Cánh rừng Darkwood nằm ở ngoại vi thị trấn và ngoài tầm hiểu biết của Thor, nó là một cái gì đó huyền ảo và bí ẩn. Bất kỳ kẻ chăn gia súc nào nếu từng để lạc mất một con cừu vào khu rừng đều không bao giờ dám mạo hiểm đi theo nó. Ngay

cả cha cậu. Những câu chuyện về nơi này quá u ám và chưa bao giờ kết thúc.

Nhưng ngày hôm nay có điều gì đó khác lạ khiến Thor không còn quan tâm về những câu chuyện thêu dệt đó, khiến cậu vứt bỏ nỗi sợ hãi vào hư không. Một phần con người cậu thúc giục cậu vượt qua ranh giới đó, đi càng xa nhà càng tốt, và để mặc cơn gió cuộc đời cuốn cậu đi đến bất cứ đâu.

Cậu tiến thêm xa hơn chút nữa, rồi dừng lại, chần chừ không biết phải đi đường nào. Cậu để ý các dấu vết, những cành cây bị giẫm cong tại nơi mà con cừu đi qua, cậu rẽ về lối đó. Sau một hồi, cậu lại rẽ tiếp.

Thêm một giờ nữa trôi qua và cậu bị lạc lối trong vô vọng. Cậu cố nhớ lại phương hướng mà cậu đến lúc trước—nhưng cậu không chắc chắn. Một cảm giác nôn nao dâng lên trong lòng, nhưng cậu quyết định cách duy nhất để thoát ra là tiến về phía trước, do đó cậu đi tiếp.

Trong khoảng không, Thor phát hiện một tia sáng mặt trời, rồi tiến về phía đó. Cậu thấy mình đang đứng trước một khoảng rừng thưa nhỏ, cậu dừng lại ở ngoài rìa, đứng như trời trồng—cậu không dám tin những gì đang diễn ra trước mắt.

Có một người đang đứng ngay ở phía đó, quay lưng về phía Thor, ông ta mặc bộ áo choàng dài bằng vải sa tanh màu xanh lam. Không, đó không hề là một người bình thường—giác quan của cậu mách bảo dù vẫn đứng tận đây. Ông ta có gì đó khác biệt. Có lẽ, ông ta là một Pháp sư. Ông ta đứng ngay ngắn và trông cao lớn, đầu đội một chiếc mũ tròn, đứng yên bất động,

như thể ông ta chẳng quan tâm gì đến thế giới xung quanh.

Thor luống cuống không biết nên làm gì. Cậu đã từng nghe về các Pháp sư, nhưng chưa từng được gặp họ. Từ các dấu hiệu trên áo choàng của ông ta, y phục dát vàng tinh xảo, điều này cho thấy ông ta không đơn thuần chỉ là một Pháp sư bình thường đó là những dấu hiệu của hoàng gia, của Triều đình. Thor không hiểu. Một Pháp sư hoàng gia làm gì ở đây?

Sau những khoảnh khắc dường như như vô tận đó, vị Pháp sư từ từ quay lại đối mặt cậu. Khi ông ta quay lại, Thor nhận ra khuôn mặt đó. Cậu cảm thấy tim như ngừng đập. Đó là một trong những người nổi tiếng nhất vương quốc: vị Pháp sư riêng của Nhà vua. Argon, cố vấn cho các vị vua Tây Vương quốc trong nhiều thế kỷ. Ông ta đang làm gì ở đây, một nơi cách xa hoàng cung, giữa khu rừng Darkwood, là một điều bí ẩn. Thor nghĩ có trong mơ cậu cũng không dám nghĩ đến điều này.

“Đôi mắt ngươi không đánh lừa ngươi đâu,” Argon nói, mắt nhìn chằm chằm vào Thor

Giọng nói của ông ta thâm trầm, cũ kỹ, như thể những thanh âm của cây rừng đại ngàn vậy. Đôi mắt mờ nhưng mở to của ông dường như có thể nhìn xuyên thấu con người Thor, hiểu hết về cậu. Thor cảm thấy nguồn năng lượng mãnh liệt đang tỏa ra từ vị Pháp sư—như thể cậu đang đứng đối diện với vầng mặt trời vậy.

Thor lập tức quỳ xuống và cúi đầu.

"Thưa Đáng cao quý," cậu nói. "Tôi xin lỗi vì đã quấy rầy ngài."

Bất kính với vị cố vấn của Nhà vua sẽ bị phạt tù hoặc tử hình.

Tiền thức đó đã ăn sâu vào tâm trí Thor ngay từ sinh ra.

"Đứng lên đi cậu bé," Argon nói. "Nếu ta muốn người quỳ xuống, ta hẳn đã ra lệnh rồi."

Thor từ từ đứng dậy, và nhìn vào ông ta. Argon tiến gần thêm vài bước. Rồi ông ta dừng lại và chiếu tia nhìn vào Thor, cho đến khi cậu cảm thấy nhột nhạt.

"Người có một đôi mắt giống mẹ," Argon nói.

Thor sững sốt. Cậu chưa bao giờ gặp mẹ mình, và chưa bao giờ gặp ai, ngoài cha mình, biết về mẹ cậu. Người ta cho cậu biết rằng mẹ cậu đã chết ngay sau khi sinh cậu, đó là lý do khiến Thor luôn luôn cảm thấy mình mang tội. Cậu đã luôn luôn nghĩ rằng đó là lý do gia đình ghét cậu.

"Tôi nghĩ ngài đang nhầm tôi với ai đó," Thor nói. "Tôi không có mẹ."

"Không có mẹ?" Argon vừa hỏi vừa mỉm cười. "Người được sinh ra bởi đàn ông ư?"

"Thưa ngài, ý tôi muốn nói rằng mẹ tôi đã qua đời khi sinh tôi. Tôi nghĩ rằng ngài đang nhận lầm tôi."

"Người là Thorgrin, thuộc tộc McLeod. Là con út trong số bốn anh em. Người đã không được chọn."

Đôi mắt Thor mở to. Cậu không thể tin nổi điều gì đang diễn ra. Người mang tầm vóc như Argon thừa biết cậu là ai—thậm chí còn biết nhiều về cậu hơn chính bản thân cậu. Cậu chưa bao giờ tưởng tượng nổi rằng có ai đó ngoài những người trong làng biết về cậu.

"Làm thế nào ... mà ngài biết điều này?"

Argon mỉm cười đáp lại, nhưng không trả lời.

Thor bắt ngờ xen lẫn với tò mò.

"Làm thế nào..." Thor nói thêm, chậm rãi từng từ, "... làm thế nào mà ngài biết mẹ tôi? Ngài đã gặp bà ấy? Bà ấy là ai?"

Argon quay lưng bước đi.

"Hãy để dành câu hỏi ở lần khác" ông nói.

Thor nhìn ông ta bỏ đi, cảm giác khó tả. Đó quả là một cuộc gặp gỡ choáng ngợp và bí ẩn, tất cả xảy ra quá nhanh. Cậu quyết định không thể để Argon bỏ đi; cậu vội vã lao theo.

"Ngài đang làm gì ở đây vậy?" Thor hỏi, vội vã để bắt kịp. Argon, sử dụng chiếc quyền trượng của mình, một món đồ bằng ngà cổ, giả tảng đi nhanh. "Không phải ngài đã đợi *tôi*, phải không?"

"Còn ai khác sao?" Argon hỏi lại.

Thor rảo bước để bắt kịp, theo ông ta đi sâu vào rừng, bỏ lại khoảng rừng thưa ở phía sau.

"Nhưng tại sao lại là tôi? Làm thế nào ngài biết tôi sẽ đến đây? Có phải đó là điều mà ngài muốn?"

"Hỏi nhiều quá" Argon đáp lại. "Người làm bầu không khí trở nên ồn ào. Thay vào đó người nên lắng nghe."

Thor theo ngay phía sau vị Pháp sư khi họ tiếp tục vượt qua cánh rừng rậm rạp, cậu cố gắng hết sức để giữ im lặng.

"Người đi tìm con cừu bị lạc," Argon nói. "Một nỗ lực đáng trân trọng. Nhưng người chỉ đang lãng phí thời gian thôi. Còn vật đó sẽ không thể sống sót."

Đôi mắt Thor mở to.

"Làm sao ngài biết được?"

"Ta biết những thế giới mà người không bao giờ biết tới, chú nhóc. Ít nhất là hiện thời người vẫn chưa thể biết tới."

Thor tự hỏi khi cậu vượt lên để bắt kịp.

"Dẫu vậy người sẽ chẳng nghe lời ta đâu. Đó là tính cách của người. Cứng đầu. Giống hệt mẹ người. Người sẽ vẫn tiếp tục tìm kiếm con cừu đó, quyết tâm cứu bằng được nó."

Thor bỗng đỏ mặt khi thấy Argon đọc được suy nghĩ của mình.

"Người là một cậu bé nóng vội," ông nói thêm. "Mạnh mẽ. Tự kiêu. Chủ động suy xét. Nhưng một ngày nào đó điều đó có thể khiến người gục ngã."

Argon bắt đầu đi bộ lên sườn núi phủ đầy rêu, Thor lững thững theo sau.

"Người muốn gia nhập đội quân Legion của Nhà vua phải không", Argon hỏi.

"Vâng!" Thor hào hứng trả lời. "Liệu tôi có cơ hội không? Ngài có thể giúp tôi không?"

Argon cười lớn, một âm thanh vang vọng vào hư không khiến Thor cảm thấy lạnh sống lưng.

"Ta có thể làm tất cả mọi thứ nhưng sẽ chẳng có gì thay đổi cả. Số phận của người đã định sẵn rồi. Nhưng người có quyền lựa chọn."

Thor không hiểu.

Họ lên đến đỉnh núi, Argon dừng lại và quay lại nhìn Thor. Thor chỉ đứng cách vài bước chân, và cảm thấy năng lượng của

Argon đốt cháy mình.

"Vận mệnh của người là trở thành một người vĩ đại," ông ta nói. "Đừng từ bỏ nó."

Thor mở to mắt. Vận mệnh của mình? Vĩ đại? Cậu phỏng mũi tự hào.

"Tôi không hiểu. Lời nói của ngài quá bí ẩn. Xin hãy nói cho tôi rõ."

Nhưng Argon đã biến mất.

Thor há hốc miệng. Cậu ngó nghiêng, suy ngẫm, tự hỏi. Cậu đã tưởng tượng ra cảnh vừa rồi ư? Đó chỉ là ảo giác thôi ư?

Thor quay lại và khám xét khu rừng; từ điểm nhìn này, tít cao trên sườn núi, cậu có thể nhìn thấy xa hơn trước. Cậu phát hiện sự di chuyển từ khoảng cách xa. Cậu nghe thấy một tiếng động và biết chắc đó là tiếng động phát ra từ con cừu của mình.

Thor lao xuống sườn núi phủ đầy rêu và vùi vĩa chạy theo hướng âm thanh, quay lại khu rừng. Cậu vừa đi vừa nghĩ về cuộc gặp gỡ với Argon. Cậu khó lòng tin là điều đó vừa mới xảy ra. Vị Pháp sư của Nhà vua làm gì ở nơi này? Ông ta đã chờ cậu. Nhưng tại sao? Định mệnh cuộc đời cậu mà ông ta nói nghĩa là sao?

Thor càng cố gắng để hiểu, thì cậu lại càng khó hiểu. Argon đã cảnh báo cậu không nên tiếp tục đồng thời lại khích lệ cậu làm vậy. Bây giờ, khi ông ta đi mất, Thor có linh tính ngày càng mạnh, rằng một điều gì đó quan trọng sắp xảy ra.

Cậu rẽ vào một lối rẽ và dừng lại, ớn lạnh vì khung cảnh trước mặt. Tất cả những cơn ác mộng tồi tệ nhất của cậu đã đến trong một khoảnh khắc. Tóc cậu dựng ngược lên, và cậu nhận

ra mình đã mắc sai lầm nghiêm trọng khi tiến quá sâu vào khu rừng Darkwood như thế này.

Trước mặt cậu, cách chừng ba mươi bước, là một quái thú Sybold. Dáng vẻ nặng nề, lưng lừng, đứng bằng cả bốn chân, với kích cỡ gần bằng một con ngựa, nó là loài vật đáng sợ nhất trong khu rừng Darkwood, thậm chí trong cả vương quốc. Thor chưa bao giờ thấy nó, nhưng đã từng nghe truyền thuyết về nó. Nó giống như một con sư tử, nhưng to lớn hơn, đầu nó màu đỏ sẫm và đôi mắt ánh vàng rực rỡ. Truyền thuyết kể rằng màu đỏ thẫm của nó được nhuộm bằng máu của những đứa trẻ vô tội.

Trong đời, Thor từng nghe kể có vài người đã từng trông thấy con quái thú này, mặc dù những câu chuyện này có vẻ không đáng tin cho lắm. Có lẽ là do không có ai sống sót sau khi gặp nó. Một số người coi quái thú Sybold là Thần Rừng, và là một điềm báo. Thor cũng chẳng biết điềm báo đó là gì.

Cậu thận trọng lùi lại.

Bộ hàm khổng lồ con quái thú Sybold hé mở, nước bọt tuôn trào qua những chiếc răng nanh, đôi mắt ánh vàng trợn trừng. Trong miệng nó là chú cừu tội nghiệp của Thor: đang kêu gào, bị treo ngược, một nửa cơ thể bị những chiếc răng nanh xuyên thủng. Nó gần như đã chết. Con quái thú Sybold dường như cảm thấy hứng thú với trò chơi giết chóc; nó tỏ ra phấn khích khi tra tấn con mồi tội nghiệp.

Thor không thể chịu được tiếng kêu thảm thiết của con vật. Con cừu cố gắng giãy giụa, một cách vô vọng, khiến cậu cảm thấy mình phải làm gì đó.

Điều đầu tiên thôi thúc Thor là quay người lại và bỏ chạy, nhưng cậu hiểu sẽ chẳng ích gì. Con dã thú này có thể chạy nhanh hơn bất cứ thứ gì. Bỏ chạy sẽ chỉ làm tăng thêm cơn điên cuồng của nó. Hơn nữa cậu không thể bỏ mặc con cừu của mình trong tình trạng như thế.

Cậu đứng đó, cứng người vì sợ hãi, và nghĩ rằng phải làm cái gì đó.

Cậu dần chấn tĩnh. Từ từ cúi xuống, thò tay vào túi, lấy ra một hòn đá, và đặt nó trong chiếc ná. Bàn tay run rẩy, cậu chủ định, bước một bước về phía trước, và bắn mạnh.

Hòn đá xé gió và bắn trúng vào điểm đã hướng ngắm của con cừu. Một cú bắn hoàn hảo. Hòn đá xuyên qua cầu mắt con cừu, găm vào não con vật.

Con cừu lịm dần rồi chết. Thor đã giải thoát con vật khỏi sự đau đớn.

Quái thú Sybold mất long sòng sọc, điên dại khi Thor đã giết đi món đồ chơi của nó. Nó từ từ há hàm răng khổng lồ ra và nhả con cừu xuống, con cừu rơi, đập mạnh xuống mặt đất. Đoạn, con quái thú hướng mắt nhìn về phía Thor.

Nó gầm gừ, thứ âm thanh hắc ám phát ra từ bụng nó.

Khi nó tiến về phía cậu, tim cậu đập loạn xạ, Thor đặt một hòn đá khác vào ná, kéo căng ná, chuẩn bị sẵn sàng để bắn thêm một cú nữa.

Con quái thú Sybold lao đến, nó di chuyển nhanh hơn tất cả mọi thứ mà Thor từng gặp trong đời. Thor bước một bước về phía trước và bắn ná, cầu nguyện cho nó trúng mục tiêu, cậu biết

rằng mình sẽ không có đủ thời gian bồi thêm một cú khác trước khi nó đến.

Hòn đá trúng ngay mắt phải con thú, hất nó văng ra. Đó là một cú bắn đầy uy lực, cú bắn có thể khiến các con vật nhỏ phải gục xuống.

Nhưng đây không phải là con vật nhỏ bé. Cú bắn không thể ngăn nổi con thú. Nó rít lên đau đớn, nhưng tốc độ vẫn không hề giảm. Mặc dù mất đi một mắt, nhưng ngay cả khi đá găm vào não, nó tiếp tục tấn công Thor một cách vô thức. Thor đành bất lực.

Chỉ nháy mắt, con thú đã chồm lên trên người cậu. Móng vuốt khổng lồ của nó quẹt qua vai cậu.

Thor rít lên, cảm thấy như ba nhát dao cắt trên da thịt mình, máu nóng tuôn trào tức thì.

Con quái vật kẹp chặt cậu xuống đất, giữ bằng cả bốn chân. Cậu cảm thấy trọng lượng khổng lồ đè lên mình, giống như một con voi đứng trên ngực cậu. Thor cảm thấy lồng ngực mình bị giẫm nát.

Con quái vật ngửa đầu, ngoác rộng miệng để lộ ra những chiếc răng nanh, và bắt đầu cúi xuống nhằm ngoạm vào cổ họng Thor.

Khi nó cúi xuống thấp, Thor rướn người lên và nắm lấy cổ nó; có cảm giác như nắm một khối cơ bắp rắn như đá. Thor không thể đu người bật lên được. Cánh tay cậu bắt đầu run lên khi những chiếc răng nanh hạ xuống thấp hơn. Cậu cảm thấy hơi thở nóng hổi của con thú phả lên mặt mình, nước dãi chảy xuống cổ cậu. Tiếng sôi ùng ục phát ra từ tận sâu trong bụng con

quái thú, làm ù tai Thor. Cậu biết mình sẽ chết.

Thor nhắm mắt lại.

Lạy Chúa! Xin Người hãy ban cho con sức mạnh để con chống lại sinh vật này. Con cầu xin Người. Con sẽ nghe lời sai bảo của Người. Con nợ Người một ân huệ lớn.

Rồi, đột nhiên có điều gì đó xảy ra. Thor cảm thấy sức nóng ghê gớm tăng lên trong cơ thể, chạy trong từng mạch máu, giống như có một nguồn năng lượng đang được truyền sang cho cậu. Cậu mở mắt ra và cực kỳ ngạc nhiên: từ lòng bàn tay cậu phát ra một luồng sáng màu vàng, và khi cậu đẩy vào cổ họng con thú, thật kỳ lạ, cậu có thể chống lại sức mạnh của nó và giữ không cho nó chạm vào mình.

Thor đẩy tiếp cho đến khi cậu thực sự đã đánh bật con thú. Sức mạnh cậu đã tăng lên và cậu cảm thấy một nguồn năng lượng thần kì – chỉ nháy mắt, con quái vật đã bay về phía sau, Thor đã quăng nó ra xa đến tận mười thước. Nó ngã vật ra, lưng chạm đất.

Thor đứng dậy, không hiểu chuyện gì mới xảy ra.

Con quái thú vùng dậy. Rồi, hết sức giận dữ, nó điên cuồng tấn công một lần nữa; nhưng lần này Thor có cảm giác khác lạ. Nguồn năng lượng dâng trào trong cơ thể cậu; cậu thấy chưa lúc nào mình mạnh mẽ như lúc này.

Khi con vật lao mình lên không trung, Thor cúi người xuống, túm lấy bụng con thú, lấy đà rồi ném nó ra xa.

Con thú bị ném bay xuyên qua các hàng cây, rồi đập vào một thân cây, gục xuống đất.

Con vật chớp mắt hai lần, nhìn Thor. Nó đứng lên và tính tấn

công một lần nữa.

Lần này, khi con quái vật vồ tới, Thor túm ngay vào cổ họng nó. Cả hai lần nhào ra đất, con quái vật đè trên Thor. Nhưng ngay lập tức, cậu nhanh nhẹn trèo lên trên đầu nó. Cậu nắm thật chặt cổ nó, bằng cả hai tay, con quái thú giãy dụa gạt đầu ra và định cắn những chiếc răng nanh vào người Thor. Nhưng đều bị trượt. Thor cảm thấy một luồng sức mạnh mới dâng trào, cậu vòng tay ghì chặt cổ con quái vật và giữ không cho nó cử động. Cậu điều tiết luồng sức mạnh chảy khắp cơ thể. Đoạn, thật kì lạ, cậu cảm thấy mình mạnh hơn cả con quái thú.

Cậu bóp cổ con quái vật đến chết. Cuối cùng, con quái vật lịm đi.

Thor vừa hành động chỉ trong chưa đầy một phút.

Cậu chậm chạp đứng dậy, thở gấp, nhìn chằm chằm xuống, mắt mở to, vẫn nắm chặt cánh tay bị thương của mình. Điều gì vừa mới xảy ra vậy? Chính cậu, Thor, vừa giết một con quái thú Sybold ư?

Cậu tin rằng đó là một tín hiệu, vào đúng ngày này chứ không phải là một ngày nào khác. Cậu cảm thấy một điều quan trọng vừa mới xảy ra. Cậu đã giết chết con quái vật được truyền miệng nhiều nhất và cũng đáng sợ nhất của vương quốc, bằng tay không. Không hề có một thứ vũ khí nào. Điều này có vẻ điên rồ. Sẽ chẳng ai tin cậu đã làm được điều đó.

Cậu cảm thấy thế giới như quay cuồng khi tự hỏi thứ quyền năng nào vừa chảy trong người cậu? Tất cả điều này có nghĩa là gì, thực sự thì cậu là ai. Người duy nhất được biết có khả năng

đó là các Pháp sư. Tuy nhiên, cha và mẹ cậu đều không phải là Pháp sư, do đó cậu cũng không thể là một Pháp sư được.

Hay có thể nào cậu chính là một Pháp sư?

Cảm nhận được có ai đó phía sau mình, Thor quay người lại thì thấy Argon đang đứng đó, chiếu tia nhìn xuống con vật.

"Sao ngài lại ở đây?" Thor ngạc nhiên hỏi.

Argon lờ đi.

"Ngài đã chứng kiến chuyện vừa rồi phải không?" Thor hỏi, vẫn không tin. "Tôi không hiểu sao tôi lại hạ gục được nó."

"Nhưng người lại biết đấy," Argon trả lời. "Từ tận sâu bên trong, người biết rất rõ. Bản thân mình khác biệt so với những người khác."

"Nó giống như ... sự dâng trào năng lượng," Thor nói. "Giống như một thứ sức mạnh mà tôi không biết là tôi có nó."

"Năng lượng," Argon nói. "Một ngày kia người sẽ nắm bắt được nó. Người có thể học cách kiểm soát nó."

Thor nắm chặt vai; đau đớn tột cùng. Cậu nhìn xuống và thấy tay mình đầy máu. Cậu thấy choáng váng, lo lắng không biết điều gì sẽ xảy ra nếu cậu không có sự giúp đỡ.

Argon tiến lên ba bước, đưa tay ra, nắm lấy bàn tay đang buông xuống của Thor, và đặt nó lên vết thương. Ông giữ nó ở đó, ngả người, rồi nhắm mắt lại.

Thor cảm thấy một cảm giác ấm áp chạy dọc cánh tay mình. Trong tích tắc, máu dính trên tay đã khô lại, và cậu bắt đầu cảm thấy bớt đau đớn dần.

Cậu nhìn xuống và thật kỳ lạ: vết thương của cậu đã được

chữa lành. Chỉ còn lại ba vết sẹo nơi móng vuốt của con quái vật cắt vào nhưng chúng đã khép miệng và trông như là đã qua vài ngày sau khi bị thương rồi. Máu cũng không chảy ra nữa.

Thor nhìn Argon đầy ngạc nhiên.

"Sao ngài làm được vậy?", Cậu hỏi.

Aargon mỉm cười

"Không, ta chẳng làm gì cả. Chính người đã làm điều đó. Ta chỉ giúp người điều khiển quyền năng của mình."

"Nhưng tôi không có khả năng trị bệnh," Thor đáp lại, giọng vô vọng.

"Không ư?" Argon trả lời.

"Tôi không hiểu. Không thể hiểu nổi," Thor đáp lại, mất dần kiên nhẫn. "Hãy nói cho tôi biết."

Argon nhìn đi chỗ khác.

"Có những điều người phải học hỏi dân."

Thor nghĩ vẩn vơ.

"Như vậy là tôi có thể gia nhập đội quân Legion của Nhà vua phải không?" Cậu hỏi, giọng hứng khởi. "Hiển nhiên, nếu tôi có thể giết chết quái thú Sybold, thì có nghĩa tôi có thể đánh bại được những chàng trai khác."

"Chắc chắn người có thể," ông ta trả lời.

"Nhưng họ đã chọn các anh của tôi chứ không chọn tôi."

"Các anh người không thể giết chết con quái vật này."

Thor liếc nhìn lại, lòng suy nghĩ.

"Nhưng họ đã loại tôi. Làm sao tôi có thể tham gia cùng họ?"

"Từ khi nào người chiến binh cần có một lời mời?" Argon hỏi.

Lời nói của ông ta chìm đi. Thor thấy cơ thể mình đang nóng bừng.

"Ý ông là tôi nên tự trình diện? Dù không được mời? "

Argon mỉm cười.

"*Người* tự tạo ra số phận của mình, chứ không phải kẻ khác."

Thor chớp mắt – khi mở mắt ra đã thấy Argon lại đã biến mất.

Thor quay lại, nhìn khắp mọi hướng tìm kiếm, nhưng không thấy bóng dáng ông ta.

"Ồ đây này!" Một giọng nói vang lên.

Thor quay lại và thấy một tảng đá khổng lồ trước mặt mình. Cậu cảm nhận được giọng nói vang lên ở trên đầu, rồi ngay lập tức cậu trèo lên tảng đá lớn.

Cậu trèo lên đến đỉnh, vô cùng bối rối vì không hề thấy bóng dáng của Argon.

Mặc dù vậy, từ vị trí này, cậu có thể nhìn thấy phía trên những ngọn cây trong khu rừng Darkwood. Cậu thấy nơi tận cùng của Darkwood, thấy mặt trời thứ hai khuất dần trong sắc xanh thăm thẳm, và xa xa là con đường dẫn đến Kinh thành của Nhà vua.

"Đó là con đường dành cho người" giọng nói lại vang lên. "Nếu người dám."

Thor quay lại nhưng không thấy gì. Chỉ là một giọng nói, vang vọng. Nhưng cậu biết Argon đang ở đó, một nơi nào đó, thúc giục cậu. Trong tiềm thức cậu cảm thấy ông ta đã đúng.

Không một chút do dự, Thor trườn xuống khỏi tảng đá và bắt đầu băng qua khu rừng để ra đường lớn.

Chạy như bay đi tìm số phận của mình.

CHƯƠNG BA

Đức vua MacGil—dáng vẻ chắc đậm với vòm ngực nở nang, bộ râu dày màu xám thật ăn nhập với mái tóc dài của ngài, thêm vào đó là vàng trán rộng điểm xuyết những vết hằn qua từng trận đánh—đứng trên thành lâu đài, cạnh bên là Nữ hoàng, quan sát lễ hội đang diễn ra trong những ngày này. Vùng đất hoàng tộc trải dài cùng với những chiến công vang dội của ngài, hướng về phía xa ngút tầm mắt, một thành phố phồn thịnh được bao bọc bởi lớp tường công sự xây bằng đá cổ xưa vững chãi. Kinh thành của Đức vua. Được liên kết bởi hệ thống mê cung chằng chịt với những công trình xây bằng đá đủ mọi hình dạng và kích cỡ—là nơi cư ngụ của các chiến binh tinh nhuệ Silver, đội quân Legion, vệ binh, lính tập trung, người hầu cận, những con chiến mã, trại lính, kho đúc và chứa vũ khí—trong số này còn có hàng trăm nóc nhà của những thường dân chọn sinh sống bên trong tường thành của thành phố, xen lẫn hàng mẫu cỏ xanh mướt trải dài quanh đường phố là vườn hoa hoàng tộc, khu trung tâm buôn bán được lát bằng những phiến đá xanh, đài phun nước. Kinh thành của Đức vua được nâng cấp và mở mang qua hàng thế kỷ bởi các bậc tiên vương trước ngài, và khi ngài tiếp quản ngai vàng, mọi thứ đều ở tột đỉnh vinh quang. Chẳng còn nghi ngờ gì nữa, nơi đây là thành trì an toàn nhất vùng Tây Vương quốc Nhẫn.

MacGil là vị vua được chúa trời ban phước khi ở bên cạnh mình luôn có những chiến binh trung thành và thiện chiến nhất

mà bất kỳ vị vua nào đều mơ ước, không ai dám cả gan tấn công vương quốc của ngài. MacGil, vị vua đời thứ bảy với lòng khoan dung và sự thông thái của mình, đã cai trị vương quốc trong sự phồn thịnh suốt ba mươi hai năm qua. Vùng lãnh thổ nơi ngài cai trị đã khởi sắc lên rất nhiều, quy mô quân đội tăng lên gấp đôi, mở rộng khu vực thành phố, đối xử công bằng với thường dân. Ngài còn được biết đến là vị vua hào phóng, chưa từng có thời kỳ nào mà sự ban thưởng, khích lệ rộng rãi đến như vậy kể từ khi ngài kế vị.

Nhưng trái với sự thịnh vượng và nhộn nhịp ban ngày ấy, MacGil biết rõ những gì làm ngài bận tâm khi đêm xuống, MacGil nhận ra rằng, trong chiều dài lịch sử của vương quốc, sự bình yên sẽ chẳng bao giờ kéo dài mãi mà không xảy ra các cuộc giao tranh. Ngài không còn suy tư việc *liệu* sẽ có một cuộc tấn công—mà ngài phân vân đó là vào thời điểm nào, và từ thế lực nào.

Hiểm họa lớn nhất, dĩ nhiên, là từ bên ngoài Vương quốc Nhẫn, từ đế chế của những người man di, cai trị bởi Tộc người Wild vùng biên cương xa xôi, đã chinh phục tất cả các dân tộc, ngoại trừ lãnh thổ Vương quốc Nhẫn, bên ngoài hẻm núi tử địa Canyon. Từ thời trị vì của MacGil và bảy thế hệ trước, tộc người Wild chưa bao giờ dám để lộ sự đe dọa trực tiếp. Do bởi vương quốc của ngài nằm ở vị trí độc đáo, uốn cong mình thành một vòng tròn hoàn hảo—hình chiếc nhẫn—tách biệt ra khỏi phần còn lại của thế giới bởi các hẻm núi sâu và rộng đến một dặm thêm vào đó là sự bảo vệ vững chắc của tấm lá chắn năng lượng

có từ thời kỳ MacGil đầu tiên trị vì, bởi vậy họ ít khi sợ sự tấn công của tộc Wild. Những tên man di đã nhiều lần tấn công và xâm nhập vào tấm lá chắn, vượt qua những hẻm núi, nhưng chưa từng một lần chúng thành công. Sẽ chẳng có mối hiểm họa nào từ bên ngoài khi mà ngài và những thần dân của ngài còn sống trong Vương quốc Nhẫn.

Nhưng điều đó không có nghĩa là sẽ không có mối đe dọa nào từ bên trong. Đó là lý do tại sao MacGil dạo này thường thức khuya. Và quả thực, đó là mục đích của những lễ hội đợt này: lễ cưới của công chúa cả. Một lễ cưới đặc biệt được sắp đặt để xoa dịu kẻ thù, duy trì sự hòa hảo mong manh giữa Tây và Đông Vương quốc Nhẫn.

Trong khi Vương quốc Nhẫn trải dài 500 dặm theo mỗi hướng, bị ngăn làm đôi bởi các dãy núi, gọi là cao nguyên Highlands, ở phía bên kia cao nguyên Highlands là Đông Vương quốc, cai trị một nửa Vương quốc Nhẫn. Vương quốc này đã được cai trị qua hàng thế kỷ bởi kinh địch của họ, Gia tộc McCloud, những người luôn cố gắng phá vỡ thỏa ước ngừng chiến mong manh với Gia tộc MacGil. Gia tộc McCloud luôn bất mãn và không hài lòng với địa phận của mình, họ cho rằng mình đang ngự trị trên vùng đất khô cằn, kém màu mỡ; họ tranh chấp, chiếm lấy biên giới cao nguyên Highlands, khẳng định toàn bộ dãy núi là lãnh thổ của mình, trong khi tối thiểu một nửa cao nguyên Highlands thuộc về Gia tộc MacGil. Luôn có các cuộc xung đột vùng biên giới, và sự đe dọa xâm lăng.

Vì vậy MacGil luôn suy tư về những điều này, nó làm ngài cảm

thấy bất an, Gia tộc McCloud nên hài lòng với những gì mình có, họ được an toàn khi sống trong Vương quốc Nhẫn, được bảo vệ bởi hẻm núi tử địa Canyon, họ trị vì vùng đất mình lựa chọn và không phải lo sợ bất kỳ điều gì, tại sao họ còn không yên vị với một nửa lãnh thổ Vương quốc Nhẫn? cũng chỉ vì MacGil đã phát triển hùng mạnh đội quân tinh nhuệ, đầy thiện chiến của mình đến mức lần đầu tiên trong lịch sử, gia tộc McCloud không dám tấn công. Nhưng MacGil, vị vua thông thái, đã dự cảm thấy những điều không hay sẽ đến vào một ngày không xa. Vì vậy, Ngài đã sắp đặt một lễ cưới giữa nàng công chúa cả, cô con gái yêu quý của mình với vị hoàng tử là con trưởng của gia tộc McCloud. Và giờ đây, ngày ấy cũng đã đến.

Khi nhìn xuống, ngài thấy bên dưới là một dãy dài với hàng ngàn thuộc hạ vận áo chên màu sắc rực rỡ, từ mọi góc ngách của vương quốc, từ hai bờ cao nguyên Highlands. Gần như toàn bộ Vương quốc Nhẫn, đều tập trung cho sự kiện trọng đại này. Thần dân của ngài đã chuẩn bị hàng tháng trời để trang hoàng mọi thứ thật nguy nga, tráng lệ. Nó không chỉ dành cho lễ cưới, nó còn là thông điệp ngầm gửi đến gia tộc McCloud.

MacGil đã thực hiện một cuộc thăm dò với việc cho hàng trăm lính tráng dàn hàng mang tính chiến lược dọc các thành lũy, trên đường phố, men theo các tường thành, các đơn vị lính được bố trí dày đặc hơn thường ngày—ngài cảm thấy hài lòng. Ngài muốn thể hiện sức mạnh quân đội vượt trội. Nhưng đâu đó, chất chứa trong lòng ngài vẫn là sự không thoải mái, môi trường này rất dễ dẫn đến chanh chấp, là điều kiện chín muồi cho những

cuộc giao tranh. Ông mong sẽ không có những con người nóng nảy, bị kích thích bởi rượu, nổi dậy ở bất kì bên nào.

Ánh mắt Đức vua quét qua khu đấu trường dành cho cuộc tranh tài cưỡi ngựa đấu thương, và suy ngẫm về những ngày sắp tới, ngày tổ chức những trò chơi, những cuộc thi cưỡi ngựa đấu thương và các tất cả loại hình khác trong dịp lễ hội. Những cuộc thi đấu có lẽ sẽ rất căng thẳng. Nhà McCloud chắc chắn sẽ được dịp phô diễn sức mạnh quân đội của họ, và mỗi cuộc tranh tài cưỡi ngựa đấu thương, mỗi cuộc thi đấu vật hay các cuộc thi đấu khác sẽ mất đi ý nghĩa vốn có của nó, thậm chí nếu sai sót, nó sẽ trở thành một cuộc chiến sinh tử.

“Bệ hạ?”

Ngài cảm thấy một bàn tay mềm mại đang nắm tay mình, ngài quay sang nhìn Hoàng hậu, Krea, người phụ nữ đẹp nhất mà ngài từng biết, một hôn lễ tràn ngập hạnh phúc được tổ chức dưới triều đại của ngài và bà đã sinh hạ được năm người con, không một lời ca thán, trong số đó có ba người con trai. Hơn nữa, bà còn trở thành người quân sư đáng tin cậy nhất. Thời gian thấm thoát trôi đi, ngài dần nhận ra bà còn thông thái hơn tất cả những vị cận thần của mình, thậm chí là cả ngài.

“Đó sẽ là ngày mang đầy tính chính trị,” bà nói “Nhưng cũng đồng thời là lễ cưới con gái chúng ta. Hãy tận hưởng nó. Điều này sẽ không đến hai lần.”

“Ta sẽ chẳng bận tâm khi mình không có gì,” ngài trả lời. “Nhưng hiện tại chúng ta có tất cả, mọi thứ làm ta phải suy nghĩ. Chúng ta đang yên bình. Nhưng ta cảm thấy không an tâm.”

Hoàng hậu quay lại nhìn Đức vua đầy lòng trắc ẩn, đôi mắt màu nâu nhạt mở to như thể chúng chứa đựng những gì tinh túy của thế giới. Hàng mi dài rủ xuống, như chúng vốn thế, trông thoáng buồn, khuôn mặt được điểm trang bằng mái tóc nâu vương nhẹ chút xám, thẳng dài và óng mượt, trải đều sang hai bên. Trên khuôn mặt đã xuất hiện vài nếp nhăn, nhưng trông bà chẳng thay đổi là bao.

“Đó là vì ngài cảm thấy không an toàn,” bà nói. “Không có vị vua nào cảm thấy mình an toàn. Luôn có kẻ thù rình rập xung quanh cung điện của chúng ta hơn là chúng ta có thể nhận biết được. Đó vốn dĩ là quy luật cuộc sống.”

Bà mỉm cười, nghiêng mình đặt một nụ hôn lên môi Đức vua.

“Hãy tận hưởng,” Bà nói. “Dù sao đi nữa đó là lễ cưới con gái chúng ta.”

Ngay sau đó, bà quay bước rời thành lũy.

Đức vua dõi theo bước chân bà, rồi quay ra nhìn kinh thành. Bà đã đứng, Bà luôn đứng. Ngài muốn tận hưởng nó. Ngài rất yêu quý đứa con gái lớn này. Bỏ qua tất cả những suy tính, đó là một lễ cưới. Một ngày tươi đẹp nhất trong các ngày tươi đẹp của năm, mùa xuân đang ở thời điểm rực rỡ nhất, cùng với những ánh bình minh ấm áp, tất cả tạo nên sự kỳ diệu của đất trời. Những cơn gió nhẹ làm lay động lòng người. Mọi thứ nở rộ khắp nơi, cây cối muôn nơi tạo nên một bức tranh lớn đầy màu sắc: màu hồng và màu tím rồi màu cam xen lẫn trắng. Chẳng có gì thú vị hơn lúc này là đi xuống dưới, chung vui với các quần thần và theo dõi lễ cưới của con gái, thưởng thức những vại bia lớn

cho đến khi không còn sức để uống nữa.

Nhưng ngài không thể. Ngài còn có hàng tá trọng trách phải giải quyết trước khi có thể rời lâu đài. Xét cho cùng, ngày cưới của con gái cũng đồng nghĩa là ngày thực hiện bốn phận của vị vua như ngài: ngài phải gặp gỡ hội đồng tổ chức lễ cưới; cùng với các con; và hàng dài người xếp hàng để được xem sự hiện của ngài trong ngày này. Sẽ thật là may nếu ngài có thể rời lâu đài kịp thời khắc cử hành nghi lễ lúc hoàng hôn.

MacGil, mặc lễ phục theo đúng nghi lễ hoàng gia, quần đen nhưng với đai vàng, áo Nhà vua bằng lụa ánh vàng tím pha trộn đường nét tinh tế và sang trọng, bên ngoài là áo choàng trắng, đôi dày cao cổ bằng da sáng bóng đến tận bắp chân, đầu đội vương miện—được trạm khắc công phu với một viên hồng ngọc lớn ở chính giữa, lẫm liệt bước xuống đại sảnh tòa lâu đài, dọc hai bên lối đi là đám đầy tớ, đi qua các phòng rồi cắt ngang phòng hoàng gia, qua hội trường có mái hình vòm cung tuyệt đẹp với trần bằng lớp kính màu cao vợi vợi. Cuối cùng ngài cũng đứng trước cánh cửa gỗ sồi cổ đại có chiều dày như một thân cây, nơi các gia nhân đã đứng chỉnh tề và mở cửa cho ngài bước vào bên trong. Ngự phòng.

Các viên cố vấn của ngài đã đứng nghiêm trang ở đó khi MacGil bước vào, cánh cửa được đóng lại ngay tức thì.

“Ngồi đi,” ngài nói, có vẻ cụt lùn hơn thường lệ. Ngài cảm

thấy mệt mỏi, đặc biệt trong những ngày này, với những nghi lễ, những quy tắc cai trị dài bất tận và ngài muốn chúng qua thật nhanh.

Ngài tiến vào Ngự phòng, nơi chưa bao giờ làm ngài hết ấn tượng. Với hệ trần cao đến năm mươi thước, cùng toàn bộ khung che bằng thủy tinh màu, sàn nhà và tường được làm bằng đá hoa cương dày hàng gang tay. Căn phòng có sức chứa hàng trăm quần thần. Nhưng với những ngày như hôm nay khi hội đồng được triệu tập, chỉ cần một số cận thần quan trọng để sắp đặt công việc. Căn phòng nổi trội với chiếc bàn rộng hình bán nguyệt, đứng sau chiếc bàn là các quần thần.

Với dáng vẻ uy nghi, ngài đi đến chính giữa, hướng đến ngài vàng của mình, bước lên từng bậc đá, ngang qua những con sừ từ bằng vàng được trạm khắc tinh xảo, rồi tựa mình vào lớp đệm nhung màu đỏ được bọc lót cầu kỳ cho ngài vàng. Cha ngài đã từng ngồi ở đây, và các đời tổ tiên trước cha ngài cũng vậy, Tất cả các vua MacGil trước ngài. Khi đặt người xuống, MacGil cảm thấy trọng trách của bậc tiên vương trao cho mình, tất cả các thế hệ – đều dồn lên vai ngài.

Ngài dò xét các quần thần tham dự. Có Brom, vị tướng kiệt xuất và là quân sư của ngài về lĩnh vực quân sự; Kolk, chỉ huy đội quân Legion, Aberthol, người tướng già gần bó lâu đời nhất, một học giả uyên bác và một nhà sử gia lỗi lạc, ông là vị quân sư dày dặn kinh nghiệm trải qua ba đời vua; Firth, nhà cố vấn của Đức vua đảm đương các vấn đề đối nội, người đàn ông gầy nhẳng với mái tóc ngắn màu xám và đôi mắt trũng sâu, không

ngừng đảo qua đảo lại. Firth không phải là người mà MacGil tin cậy, thậm chí ngài cũng không hiểu nổi tước hiệu của ông ta. Nhưng đời cụ ông và cha ông đã giữ một cố vấn đảm trách nội điện, vì vậy ngài giữ lại tước vị của ông ta như là thể hiện sự tôn trọng. Tiếp nữa là Owen, quan trông coi ngân khố; Bradaigh, cố vấn cho các vấn đề đối ngoại; Earnan, đảm đương việc thu thuế; Duwayn cố vấn các vấn đề về dân chúng; cuối cùng là Kelvin, người đại diện cho tầng lớp quý tộc.

Dĩ nhiên, Đức vua có quyền lực tuyệt đối. Nhưng vương quốc của ngài là một vương quốc dân chủ, các vị tiên đế luôn lấy làm vinh dự khi cho phép các nhà quý tộc có tiếng nói trong mọi vấn đề, rồi sau đó họ truyền đạt qua người đại diện. Đó là cân cân quyền lực mang tính lịch sử giữa quyền lực của vua và tầng lớp quý tộc. Bây giờ nó đã mang sắc thái hài hòa, nhưng ở các giai đoạn khác luôn có sự nổi dậy và sự tranh giành quyền lực giữa tầng lớp quý tộc và hoàng tộc. Đó là sự cân bằng thái cực đầy tốt đẹp.

Khi MacGil nhìn bao quát quanh phòng ngài nhận ra vẫn còn thiếu một người: Người mà ngài muốn bàn luận nhất – Argon. Như thường lệ, thật khó đoán biết trước được thời gian và vị trí ông ta xuất hiện. MacGil chưa bao giờ thôi giận dữ về điều này, nhưng ngài không có sự lựa chọn nào khác ngoài việc chấp nhận. Cách thức hành động của các Pháp sư thật khó mà đoán biết được. Ông ta không xuất hiện, MacGil phải làm việc khẩn trương hơn. Ngài muốn hoàn tất mọi thứ, để chuyển đến hàng núi việc khác đang chờ đợi ngài trước lễ cưới.

Nhóm quần thần ngồi đối diện ngài quanh chiếc bàn hình bán nguyệt, mỗi vị ngồi trên một chiếc ghế gỗ sồi cổ với tay vịn được chạm trổ công phu, cách nhau lần lượt mười thước.

“Muôn tâu Đức vua, hạ thần xin phép được bắt đầu,” vị quan coi giữ ngân khố lên tiếng.

“Người nói đi. Nhưng nhớ thật ngắn gọn thôi. Hôm nay ta không có nhiều thời gian.”

“Công chúa hôm nay sẽ nhận được rất nhiều lễ vật quý giá, chúng thần hi vọng điều này sẽ giúp cho công chúa có thêm phần hồi môn nhất định. Hàng nghìn người cũng đang cống nạp, dâng tặng ngài những lễ vật mang tính chất cá nhân, thêm vào đó là những tửu điểm, phòng trọ luôn chật kín người, những điều này cũng sẽ làm gia tăng ngân khố của chúng ta. Nhưng việc chuẩn bị cho sự kiện trọng đại ngày hôm nay cũng sẽ làm thâm hụt một phần ngân khố hoàng gia. Thần cho rằng chúng ta nên tăng mức thuế trong dân chúng, và cả tầng lớp quý tộc. Thuế suất thu một lần sẽ giúp giảm bớt áp lực cho sự kiện trọng đại này.”

MacGil nhận thấy vẻ suy tư trên nét mặt vị cận thần này, ruột gan bồn chồn với viễn cảnh ngân khố sẽ bị cạn kiệt. Nhưng ngài chưa muốn tăng thuế thêm nữa.

“Thà ngân khố hạn hẹp mà giữ được sự trung thành của dân chúng còn hơn,” MacGil đáp lại. “Sự giàu có đến từ niềm hạnh phúc của dân chúng. Chúng ta sẽ không đánh thuế thêm nữa.”

“Nhưng thưa Đức vua, nếu chúng ta không làm—”

“Ta đã quyết rồi. Còn gì nữa không?”

Owen khom người quay về vị trí, về mặt ỉu xiu.

“Thưa Đức vua,” Brom cất tiếng trầm mặc “Theo lệnh của ngài, chúng thần đã tập trung phần lớn lực lượng tại cung điện cho sự kiện hôm nay. Việc phô diễn sức mạnh sẽ được thể hiện một cách ấn tượng, nhưng ở những vị trí hiểm yếu của chúng ta, lực lượng sẽ bị phân tán mỏng, điều này sẽ rất nguy hiểm và gây tổn hại lớn cho chúng ta nếu bị tấn công.”

MacGil gật đầu, ngài cũng đã dự tính về điều này.

“Kẻ thù sẽ không tấn công khi được chúng ta cho họ ăn uống.”

Tất cả cùng cười vang.

“Còn tình hình từ cao nguyên Highlands?”

“Không có báo cáo về tình hình ở đó hàng tuần nay. Có lẽ lực lượng của chúng đã rút về để chuẩn bị cho lễ cưới và cũng đang sẵn sàng để thực hiện chính sách hòa bình.”

MacGil không chắc về điều này.

“Điều đó nghĩa hoặc là lễ cưới được sắp đặt này đã phát huy tác dụng, hoặc là chúng chờ đợi tấn công chúng ta vào dịp khác. Người nghĩ sao về điều này, lão tướng?” MacGil quay sang hỏi Aberthol.

Aberthol hắng giọng, cất giọng khàn khàn: “Thưa Đức vua, cha ngài và các bậc tiên đế trước ngài chưa bao giờ tin tưởng gia tộc McCloud. Tất nhiên bởi vì chúng đang ngủ không có nghĩa là chúng sẽ không tỉnh giấc.”

MacGil gật đầu, bày tỏ sự trân trọng.

“Còn về đội quân Legion?” Ngài quay sang Kolk.

“Hôm nay chúng ta sẽ chào đón lứa tân binh mới,” Kolk trả lời, với cái gật đầu nhanh chóng.

“Hoàng tử nằm trong số đó?” MacGil hỏi.

“Hoàng tử rất danh hiện khi được đứng trong quân đội, và là một chàng trai xuất sắc.”

MacGil gật đầu, quay sang Bradaigh.

“Có dấu hiệu gì khác lạ phía bên kia hẻm núi từ địa Canyon không?”

“Thưa Đức vua, quân tuần tra đã phát hiện ra ý định xâm nhập vào lãnh thổ chúng ta qua việc chúng bắc cầu qua hẻm núi từ địa Canyon thời gian gần đây. Đó là tín hiệu cho thấy tộc người Wild đang chuẩn bị phát động một cuộc tấn công.”

Nổi lên các tiếng thì thầm giữa các cận thần. MacGil cảm thấy lòng thất lại. Các lá chắn năng lượng là bất khả chiến bại, nó vẫn còn đó, đó đã là sự an tâm.

“Chúng ta sẽ đối phó ra sao nếu có một cuộc tấn công quy mô?” Đức vua hỏi.

“Miễn là lá chắn còn hoạt động, chúng ta không có lý do gì để lo sợ. Tộc người Wild chưa bao giờ thành công trong việc xâm phạm hẻm núi từ địa Canyon hàng thế kỷ nay. Vì vậy không cần bận tâm lắm về điều này.”

MacGil thì không cho là như vậy. Các cuộc tấn công từ bên ngoài quá dai dẳng, ngài đang phân vân không biết khi nào chúng có thể xâm nhập vào được.

“Thưa Đức vua,” Firth cất tiếng nói như thể bị nghẹn mũi, “Thần cảm thấy có nghĩa vụ để bẩm báo rằng ngày hôm nay kinh thành của chúng ta sẽ tiếp đón rất nhiều người có chức sắc của gia tộc McCloud. Thần đang lưỡng lự xem liệu điều này có làm

Đức vua trách cứ hay không nếu chúng ta không ra sức chiều lòng họ, đối thủ của chúng ta. Thần muốn đưa ra lời tham vấn rằng Đức vua nên dành thời gian buổi chiều để tiếp đón họ. Họ sẽ mang đến một đoàn tùy tùng lớn và rất nhiều lễ vật—vì lẽ đó, sẽ có rất nhiều do thám.”

“Ai dám nói những tên do thám chưa có ở đây?” MacGil hỏi lại, nhìn chăm chú vào Firth như thể ông ta chính là do thám vậy—và ông ta tự hỏi liệu chính hắn có phải là do thám hay không.

Firth mở miệng định trả lời, nhưng MacGil thở dài, đưa tay ra dấu đủ rồi. “Nếu đó là những gì người muốn tấu trình, thì ta phải đi ngay bây giờ, để kịp dự lễ cưới của con gái ta.”

“Thưa Đức vua,” Kelvin hắng giọng, “dĩ nhiên, là còn một điều nữa. Theo như truyền thống, vào ngày cưới con gái cả của ngài, Mỗi vị MacGil đều đưa ra tên người kế vị. Dân chúng đang mong đợi ngài làm điều tương tự. Họ đang bàn tán xôn xao. Sẽ không thể khuyên can họ để làm dịu mọi thứ. Đặc biệt khi Thanh gươm Định mệnh vẫn bất động.”

“Người bắt ta đưa ra người kế vị trong khi ta vẫn đang giữ trọng trách sao?” MacGil hỏi.

“Thưa Đức vua, thần không có ý mạo phạm,” Kelvin lắp bắp, sắc mặt có vẻ nghiêm trọng.

MacGil giơ tay lên. “Ta biết truyền thống đó. Thật ra thì, ta sẽ nói tên người kế vị ngày hôm nay.”

“Đức vua có thể cho chúng thần biết người đó là ai không?” Firth lên tiếng hỏi.

MacGil chiếu ánh mắt xuống chỗ ông ta, ra chiều khó chịu.

Firth là kẻ không biết giữ miệng, và ngài không tin tưởng ông ta chút nào.

“Người sẽ được biết vào thời điểm thích hợp.”

MacGil đứng dậy, và quần thần cũng đứng dậy theo. Họ cúi đầu theo nghi lễ, quay người hối hả rời phòng.

MacGil đứng đó suy nghĩ không biết thời gian trôi đi bao lâu. Những ngày như thế này ngài ước mình không phải là vua.

McGil rời bước khỏi ngai vàng, tiếng bước chân nện xuống mặt sàn vang vọng, xóa tan sự tĩnh lặng, đi qua các phòng rồi tự mở cánh cửa được làm bằng gỗ sồi cổ, kéo tay cầm bằng sắt, bước vào căn phòng bên hông.

Ngài tận hưởng sự yên bình và tĩnh lặng của căn phòng ấm cúng này, như ngài đã luôn từng làm như vậy. Căn phòng rộng khoảng hai chục thước theo các chiều, mái trần của căn phòng hình vòm, đỉnh cao chót vót. Căn phòng được làm toàn bộ bằng đá, với một cửa sổ hình tròn, nhỏ có kính màu ở trên tường. Tia sáng chiếu qua khung cửa pha lẫn ánh vàng và đỏ, làm sáng bừng nhân vật đơn độc trong căn phòng vắng lặng.

Thanh gươm Định mệnh

Đặt ở đó, chính giữa căn phòng, nằm trên ngạch sắt, giống như một báu vật đầy ma lực. Khi còn bé, MacGil thường tới gần, đi loanh quanh và khám phá nó. Thanh Gươm Định Mệnh, thanh gươm truyền thuyết, cội rễ năng lượng và sức mạnh của

toàn vương quốc, được truyền từ đời nay sang đời khác. Bất kỳ ai có đủ sức mạnh để nhắc nó lên sẽ là Người Được Chọn, người được ban sứ mệnh để thiết lập trật tự cho vương quốc, giải cứu vương quốc thoát khỏi những mối đe dọa, từ bên trong và ngoài lãnh thổ Vương quốc Nhẫn. Đó là một truyền thuyết bất tử đã lớn lên cùng tuổi thơ của ngài, và ngay khi được truyền ngai vàng, MacGil đã cố gắng nhắc nó lên với niềm tin ngài là vị vua duy nhất trong các đời vua MacGil có thể làm được. Các bậc tiên vương trước ngài, không ai trong số họ, thành công. Ngài chắc chắn mình sẽ khác. Ngài tin mình chính là Người Được Chọn.

Nhưng ngài đã lầm. Cũng như tất cả các vị vua MacGil trước ngài. Thất bại của ngài làm ô uế đời vua của ngài.

Lúc này ngài chăm chú, nhìn ngắm lưỡi kiếm dài của nó, được làm bằng thứ kim loại bí ẩn chưa từng ai giải mã được. Nguồn gốc của thanh kiếm thậm chí còn mơ hồ hơn, truyền thuyết kể rằng thanh kiếm chồi lên giữa một trận động đất kinh thiên động địa.

Xem xét một hồi, ngài lại thấy thật chua xót cho sự thất bại. Ngài được xem là một vị vua tốt, nhưng không phải là Người Được Chọn. Thần dân của ngài biết điều đó. Kẻ thù của ngài biết điều đó. Ngài là một vị vua tốt, nhưng dù cho ngài làm được điều gì đi chăng nữa, ngài vẫn không phải là Người Được Chọn.

Nếu nhắc được thanh kiếm, ngài cho rằng sự bất ổn sẽ ít đi trong triều đình, sẽ bớt đi những âm mưu. Thần dân sẽ tin tưởng vào ngài hơn, kẻ thù thậm chí sẽ không còn ý định tấn công nữa, một phần suy nghĩ, trong ngài mong muốn thanh gươm biến mất

hoàn toàn cùng với truyền thuyết của nó. Nhưng ngài biết rằng điều đó không thể xảy ra. Đó là lời nguyên— là nguồn sức mạnh—thuộc về truyền thuyết. Thậm chí, mạnh hơn cả một đạo quân.

Khi MacGil chăm chú nhìn vào nó lần thứ một ngàn, ngài không ngừng tự hỏi ai sẽ là người sẽ được giao sứ mệnh ấy. Ai trong số những người cùng dòng tộc với mình nhận sứ mệnh để sử dụng nó? Khi nghĩ về thanh gươm đang nằm trước mặt mình, ngài lại nghĩ về nhiệm vụ trao quyền thừa kế, ngài tự hỏi liệu là ai, ai là người có sức mạnh phi thường để nhắc nó lên.

“Sức nặng của lưỡi kiếm thật khủng khiếp,” một giọng nói vọng đến.

MacGil giật nảy, ngạc nhiên khi có người xuất hiện trong căn phòng nhỏ này.

Ở phía đó, đứng trước cửa, là Argon. MacGil đã nhận ra giọng trước khi nhìn thấy ông ta. Cảm giác pha trộn giữa sự tức giận vì đến trễ và vui mừng khi cuối cùng ông ta cũng có mặt.

“Nhà ngươi đến trễ,” MacGil nói.

“Cảm giác về thời gian của ngài không giống với thần,” Argon trả lời.

MacGil quay trở lại phía thanh kiếm.

“Người từng nghĩ ta có khả năng nhắc nó lên chứ?” Đức vua hỏi vọng lại. “Đó là ngày mà ta trở thành Vua?”

“Chưa từng,” Argon trả lời thẳng thắn.

MacGil lại nhìn chăm chăm vào ông ta.

“Người biết ta không có khả năng đó. Người đã biết trước, đúng không?”

“Đúng như vậy.”

MacGil bắn khoả về điều này.

“Câu trả lời quá thẳng thắn của người khiến ta hoang mang. Điều đó không giống với tính cách nhà người.”

Argon đứng bất động, MacGil nhận ra Argon không muốn nói thêm điều gì nữa.

“Ngày hôm nay ta sẽ chọn người kế vị,” MacGil nói. “Thật là vô nghĩa để chọn người kế vị vào những ngày này. Nó tước mất niềm vui của một vị vua trong ngày cưới của con mình.”

“Có lẽ niềm vui như vậy sẽ giảm đi ít nhiều.”

“Nhưng ta còn ngự trị nhiều năm,” MacGil tự vấn.

“Có lẽ không nhiều như ngài nghĩ,” Argon trả lời.

MacGil nhíu mắt, tự hỏi. Đó phải chăng là một thông điệp? Nhưng Argon không nói gì thêm.

“Trong sáu đứa con. Ta nên lựa chọn ai?” MacGil hỏi.

“Tại sao lại hỏi thần? Người đã có chọn lựa rồi mà.”

MacGil nhìn ông ta. “Nhà người quả nhìn rõ tâm can ta. Đúng vậy, ta đã có. Nhưng ta vẫn muốn biết suy nghĩ của người.”

“Thần nghĩ ngài đã có sự chọn lựa sáng suốt,” Argon nói.

“Nhưng ngài nên nhớ rằng: một vị vua không thể cai trị đất nước ở bên kia thế giới. Bất kể ai được lựa chọn, thì số phận cũng đã có sự chọn lựa riêng.”

“Ta sẽ sống chứ, Argon?” MacGil hỏi một cách nghiêm túc, câu hỏi ngài muốn tìm lời giải đáp kể từ khi tỉnh giấc vào đêm hôm trước bởi một cơn ác mộng khủng khiếp.

“Đêm trước ta đã mơ thấy một con quạ,” Nhà vui nói thêm.

“Nó đến và lấy mất vương miện của ta. Sau đó một con khác tha ta đi. Trên đường đi, ta thấy vương quốc của mình trải dài bên dưới. Nó đã chuyển thành một màu đen tối khi ta rời đi. Cằn cỗi. Một vùng đất hoang.”

Đức vua nhìn Argon, mắt nhắm lại.

“Đó chỉ là một giấc mơ? Hay là điềm báo?”

“Những giấc mơ luôn mang cho ta cảm giác đáng sợ hơn sự thực, phải thế không thưa Đức vua?” Argon hỏi.

MacGil chìm đắm trong nỗi suy tư.

“Nguy hiểm đến từ đâu vậy? Hãy nói ta nghe về điều này rõ hơn.”

Argon tiến lại gần nhìn sâu vào mắt ông, đầy mãnh lực. MacGil cảm thấy như thể mình đang chìm vào một cõi riêng.

Argon nghiêng người về phía trước, thì thầm

“Luôn gần hơn ngài nghĩ.”

CHƯƠNG BỐN

Thor trốn trong đồng rơm ở phía sau xe ngựa, người xô lệch theo nhịp xe đi dọc con đường quê. Cậu đã đến đây đêm hôm trước và kiên nhẫn chờ đợi cho đến khi một cỗ xe ngựa đi qua đủ lớn để cho cậu trốn lên mà không bị phát hiện. Ngay sau đó trời chuyển tối, và cỗ xe ngựa chạy nhịp nhàng đủ chậm để cậu bắt kịp và nhảy vào từ phía sau. Cậu hạ cánh trúng đồng cỏ khô và trốn ngay trong đó. May mắn thay, người lái xe đã không phát hiện ra cậu. Thor không dám chắc là chiếc xe ngựa này đi đến Kinh thành, nhưng nó đang đi theo hướng đó, và một cỗ xe có kích thước chừng này, với những dấu hiệu này, chỉ có thể đi đến vài nơi.

Thor ở trên xe suốt đêm, cậu thức hàng giờ liền, suy nghĩ về cuộc đối đầu với quái thú Sybold. Cuộc gặp với Argon. Số phận của mình. Nhà cũ của mình. Mẹ mình. Cậu cảm thấy vũ trụ đã trả lời mình, nói về một số mệnh khác biệt dành cho cậu. Cậu nằm đó, hai tay chắp sau đầu, nhìn không chớp mắt lên bầu trời đêm qua khe rách của tấm vải. Cậu quan sát vũ trụ, thật là rục rịch, những ngôi sao màu đỏ ở tít xa. Cậu hồ hởi. Lần đầu tiên trong cuộc đời, cậu đang thực hiện một chuyến hành trình. Không biết ở đâu, nhưng cậu đang đi. Bằng cách này hay cách khác, cậu sẽ thực hiện theo cách của mình để đến Kinh thành.

Khi Thor mở mắt ra thì trời đã sáng, ánh mặt trời tràn vào, cậu nhận ra mình đã thiếp đi. Cậu nhanh chóng ngồi dậy, nhìn

xung quanh, tự trách mình đã thiếp đi. Cậu phải cảnh giác hơn, thật may mắn là cậu chưa bị phát hiện.

Cỗ xe vẫn di chuyển, nhưng không còn rung lắc nhiều nữa. Chỉ có thể là: đã đến đoạn đường đẹp hơn. Chắc hẳn họ đã đến gần thành phố. Thor nhìn xuống và thấy con đường vô cùng nhẵn mịn, không hề có đá lởm chởm hay ổ gà, đường được lát bằng những vò sò trắng mịn. Tim cậu đập nhanh hơn; họ đã đến Kinh thành.

Thor nhìn ra phía sau xe và thấy choáng ngợp. Những con phố toàn bích, rộn ràng với nhiều hoạt động. Hàng tá xe ngựa, với nhiều hình dạng và kích cỡ mang theo tất cả mọi thứ, nườm nượp trên đường. Một chiếc xe chất đầy lông thú; chiếc khác thì chất đầy thảm; lại một chiếc khác chở đầy gà. Trên đường có hàng trăm tiểu thương vội vã xuôi ngược, một số loại gia súc hàng đầu, những người khác thì đội giỏ hàng trên đầu. Bốn người đàn ông mang một bó lúa, được giữ thẳng bằng trên thanh đỡ. Ở đây có vô vàn là người, tất cả đều đi về cùng một hướng.

Thor cảm nhận đây mới đúng là cuộc sống. Cậu chưa bao giờ nhìn thấy nhiều người cùng một lúc, rất nhiều hàng hóa, quá nhiều thứ cùng diễn ra. Từ nhỏ tới giờ cậu chỉ sống trong một ngôi làng nhỏ bé, và lúc này đây cậu đang ở giữa trung tâm, chìm giữa biển người.

Cậu nghe thấy một tiếng động lớn, tiếng kéo kẹt của dây xích, một tấm ván gỗ lớn được hạ xuống, mạnh đến nỗi làm rung chuyển mặt đất. Tiếp theo là một âm thanh khác, tiếng vó ngựa gõ lộc cộc trên mặt gỗ. Cậu nhìn xuống và nhận ra họ đang băng

qua một cây cầu; bắc qua một con hào. Một cây cầu kéo.

Thor thò đầu ra ngoài và nhìn thấy những cột đá khổng lồ, chiếc cổng sắt nhọn phía trên. Họ đang đi qua cổng vào Kinh thành.

Đó là chiếc cổng lớn nhất cậu từng thấy. Cậu nhìn lên tấm chông sắt nhọn, tự hỏi nếu chúng rơi xuống, chúng sẽ chẻ cậu ra làm đôi. Cậu phát hiện thấy bốn hiệp sĩ Silver của Nhà vua đang bảo vệ lối vào, trái tim bỗng đập nhanh hơn.

Họ đi qua một đường hầm đá dài, chẳng mấy chốc bầu trời lại rộng mở. Họ đang có mặt ngay trong Kinh thành.

Thor không tin nổi. Ở đây thậm chí còn nhộn nhịp hơn rất nhiều, dường như có hàng ngàn người, ở mọi hướng. Những thảm cỏ dài, rộng lớn được cắt tỉa hoàn hảo trải dài ngút tầm mắt, hoa nở khắp mọi nơi. Con đường mở rộng, dọc hai bên là các gian hàng, những nhà buôn, và các tòa nhà bằng đá. Nổi bật giữa khung cảnh này là người của Đức vua. Những người lính trong bộ áo giáp. Thor đã đến nơi.

Trong cơn phấn khích, cậu đã vô tình đứng lên; khi đứng dậy, chiếc xe bỗng dừng lại đột ngột, khiến cậu ngã nhào, rơi xuống đồng rơm. Trước khi kịp đứng dậy thì có thanh âm của tấm chắn gỗ hạ xuống, cậu nhìn lên thấy một lão già với vẻ mặt tức giận, ông ta hói đầu, trong bộ quần áo rách rưới và mặt mày cau có. Người phu xe nhảy vào trong, tóm lấy mắt cá chân Thor bằng bàn tay xương xẩu, và kéo cậu ra ngoài.

Thor bị ném bay ra ngoài và rơi bịch xuống con đường đất, bụi bay mù mịt. Tiếng cười vang lên quanh cậu.

"Lần sau mà mày dám trèo lên xe của tao, thằng oắt, thì mày sẽ biết tay tao! Lần này may cho mày đấy, tao không muốn gây sự chú ý của lực lượng Silver lúc này!"

Lão già quay đi và nhổ nước bọt, sau đó vội vã trở lại xe và quất ngựa đi.

Thor cảm thấy xấu hổ. Cậu dần chấn tĩnh và đứng lên. Cậu nhìn quanh. Một, hai người qua lại cười khúc khích, chế nhạo và Thor cũng nhếch mép cười đáp trả cho đến khi họ quay đi. Cậu phúi bụi bẩn trên người và xoa xánh tay; niềm kiêu hãnh của cậu bị tổn thương chứ không phải là nỗi đau trên thân thể.

Cậu nhanh chóng lấy lại tinh thần khi nhìn xung quanh, cậu lóa mắt, và nhận ra mình nên lấy làm vui mừng vì ít nhất cậu đã đi được xa tới chừng này. Bây giờ, khi đã ra khỏi xe ngựa cậu có thể tự do quan sát xung quanh, cậu thấy một cảnh tượng kì vĩ: kinh thành chạy dài bất tận. Trung tâm là một cung điện bằng đá nguy nga, được bao bọc bởi những bức tường đá kiên cố cao chót vót, bao quanh đỉnh là những tường vây, trên đỉnh đó, ở khắp mọi nơi đều có quân đội của Nhà vua đang tuần tra. Toàn bộ khung cảnh xung quanh cậu là những cánh đồng màu xanh, được chăm sóc kĩ lưỡng, những toà nhà bằng đá, đài phun nước, rừng cây. Đây là một nơi sầm uất. Với toàn người là người.

Ở khắp nơi tấp nập nhiều hạng người—tiểu thương, binh sĩ, chức sắc—tất cả đều hối hả. Phải mất vài phút Thor mới hiểu rằng đang có chuyện gì đó rất đặc biệt. Khi thả bộ trên phố, cậu thấy mọi người dường như đang chuẩn bị—sắp đặt bàn ghế, dựng lên một chiếc bàn tế lễ. Có vẻ như là đang chuẩn bị cho

một đám cưới.

Cậu như ngộp thở khi thấy, ở đằng xa, một làn đường để dành cho trò cưỡi ngựa đấu thương, với con đường đất dài và dây chia làn. Ở một bãi khác, cậu nhìn thấy những người lính ném giáo mục tiêu xa; ở chỗ khác là các cung thủ đang ngắm vào các mục tiêu bằng rơm. Đường như ở khắp mọi nơi là các trò chơi, các cuộc thi. Ngoài ra còn có âm nhạc: Đàn luyt, sáo và chũm chọe, một dàn nhạc vừa đi vừa biểu diễn; và rượu, các thùng gỗ lớn đang được lăn ra; và đồ ăn, những chiếc bàn đang được bày biện, những bàn tiệc lớn kéo dài ngút tầm mắt. Như thể là cậu đang đứng trong một lễ kỉ niệm lớn.

Lóa mắt vì mọi thứ đang diễn ra xung quanh, Thor thấy cần phải tìm đến chỗ đội quân Legion gấp. Trời đã tối, và cậu cần phải trình diện.

Cậu nhanh chân đi về phía người đầu tiên mà cậu nhìn thấy, một người đàn ông lớn tuổi, có vẻ như là một người bán thịt, có thể đoán qua bộ áo choàng đầy máu trên người ông ta, vệt vấy xuống đường. Mọi người ở đây đều có dáng vẻ vội vàng như vậy.

"Thưa ông," Thor nói, vẫn nắm chặt cánh tay của mình.

Người đàn ông nhìn xuống tay của Thor, ra điều khinh khỉnh.

"Gì vậy, nhóc con?"

"Tôi đang tìm đội quân Legion của Nhà vua. Ông có biết chỗ của họ không?"

"Trông tao giống một chiếc bản đồ lắm hả?" Người đàn ông rít lên, rồi giận dữ bỏ đi.

Thor sững sốt bởi sự thô lỗ của ông ta.

Cậu vội vã tìm đến người kế tiếp mà cậu nhìn thấy, một người phụ nữ đang nhào bột trên một chiếc bàn dài. Có vài người phụ nữ quanh chiếc bàn, tất cả đều cầm cúi làm việc, và Thor đoán trong số họ chắc sẽ có người biết.

"Xin lỗi, thưa cô," cậu nói. "Xin cô chỉ cho nơi huấn luyện của đội quân Legion?"

Họ nhìn nhau, cười khúc khích, vài người trong số họ chỉ lớn hơn cậu vài tuổi.

Người lớn tuổi nhất quay lại nhìn cậu.

"Cậu tìm nhầm chỗ rồi," cô ta nói với cậu. "Ở đây chúng ta đang chuẩn bị cho lễ hội."

"Nhưng người ta nói họ được huấn luyện trong kinh thành," Thor nói, mặt lộ vẻ bối rối.

Những người phụ nữ bật cười khúc khích. Bà cô khi nãy đặt tay lên hông và lắc đầu.

"Trông người có vẻ như là mới đến Kinh thành lần đầu. Người không biết nó lớn dường nào ư?"

Thor đỏ mặt khi những người phụ nữ khác cười vang, cuối cùng cậu tức giận bỏ đi. Cậu không muốn làm trò cười cho kẻ khác.

Cậu nhìn thấy trước mặt mình là một tá các ngã đường, lượn quanh co xuyên suốt trong Kinh thành từ mọi hướng. Ngăn cách giữa những bức tường đá có ít nhất một chục lối vào. Kích thước và phạm vi của nơi này thật choáng ngợp. Cậu có cảm giác dù tìm kiếm nhiều ngày liền cậu cũng không thể tìm thấy nơi đó.

Một ý nghĩ lóe lên trong đầu cậu: chắc chắn là một người lính

sẽ biết nơi huấn luyện quân đội. Cậu cảm thấy lo lắng khi tiếp cận một người lính của Nhà vua bằng xương bằng thịt, nhưng cậu phải làm điều đó.

Cậu quay lại và vội vã tiến về phía bức tường, đến chỗ người lính đang đứng bảo vệ ở lối vào gần nhất, hy vọng anh ta sẽ không ném cậu ra. Người lính đứng thẳng, mắt hướng về phía trước.

"Tôi đang tìm đội quân Legion," Thor dồn hết can đảm để nói.

Người lính vẫn tiếp tục nhìn thẳng về phía trước, lời cậu đi.

"Tôi nói là đang tìm đội quân Legion của Nhà vua!" Thor nhấn mạnh, giọng to hơn, cố gắng gây chú ý.

Sau vài giây, người lính nhìn xuống, vẻ giễu cợt.

"Ông làm ơn chỉ giúp tôi chỗ đó?" Thor nhấn mạnh.

"Người tìm họ làm gì?"

"Một việc rất quan trọng," Thor thúc giục, hy vọng người lính không ép cậu nói ra.

Người lính quay lại nhìn thẳng về phía trước, một lần nữa ngó lơ cậu. Thor cảm thấy trái tim tan nát, sợ rằng cậu sẽ chẳng bao giờ nhận được câu trả lời.

Nhưng sau những giây phút tưởng chừng vô tận, người lính trả lời: "Đi theo cánh cổng phía đông, sau đó đi thẳng về hướng bắc đến kích đường. Rồi rẽ vào cánh cổng thứ ba bên trái, sau đó rẽ phải ở ngã ba, rồi lại rẽ phải lần nữa. Đi qua vòm đá thứ hai, ngay ngoài cổng là khu vực đóng quân của họ. Nhưng ta cho người biết, người đang lãng phí thời gian đó. Họ không chào đón người lạ."

Đó là tất cả những gì Thor cần biết. Không bỏ lỡ thời gian, cậu

quay người lại và chạy băng qua khoảng sân này, đi theo chỉ dẫn, lẩn nhấm trong đầu để ghi nhớ. Cậu thấy mặt trời đã lên cao, và thầm cầu nguyện rằng khi cậu đến nơi thì vẫn chưa quá muộn.

Thor lao thật nhanh xuống những con đường trải vỏ sò mịn màng, lượn quanh co và dẫn đường cho cậu băng qua Kinh thành. Cậu cố gắng hết sức đi theo chỉ dẫn, hy vọng không bị lạc đường. Ở tít phía cuối sân, cậu nhìn thấy các cánh cổng, và chọn cánh cổng thứ ba ở bên trái. Cậu chạy qua cổng rồi đi theo ngã ba, đi theo những con đường nối tiếp nhau. Cậu chạy ngược dòng người, hàng ngàn người đổ vào thành phố, đám đông ngày càng dày hơn từng phút. Cậu lướt vai qua những người chơi đàn luyt, những nghệ sĩ tung hứng, những chú hề, và những nghệ sĩ giải trí đường phố khác, tất cả mọi người đều mặc trang phục lộng lẫy.

Thor không thể nhận được ý nghĩ họ sẽ bắt đầu lựa chọn mà không có cậu, và cố gắng hết sức để tập trung khi cậu rẽ xuống những con đường nối tiếp nhau, tìm kiếm dấu hiệu của bãi tập. Cậu đi qua một cái vòm, rẽ xuống một con đường khác, rồi, xa xa, cậu phát hiện điểm đích của mình: là một đấu trường nhỏ, được xây bằng đá, có hình tròn hoàn hảo. Lính canh đứng gác cổng lớn ở chính giữa. Thor nghe tiếng cổ vũ câm lặng từ phía sau các bức tường và cậu thấy tim đập rộn ràng. Đây chính là nơi đó.

Cậu chạy nhanh, lồng ngực như muốn nổ tung. Khi cậu đến

cổng, hai lính gác bước về phía trước và hạ thấp ánh mắt, chặn đường đi. Tên lính gác tiến ba bước về phía trước, giơ một bàn tay lên.

"Dừng lại," anh ta ra lệnh.

Thor dừng lại, thở hỗn hển, kiềm chế nổi phẫn khích một cách khó khăn.

"Anh ... không ... hiểu," cậu thở gấp, vừa thở vừa nói, "Tôi phải vào bên trong. Tôi đến muộn."

"Muộn để làm gì?"

"Cho cuộc tuyển chọn."

Người lính gác, có dáng người lùn, nặng cân, da mặt đỏ, quay lại và nhìn những người khác, họ nhìn lại một cách nhẩn tâm. Hắn ta quay lại và dò xét Thor bằng cái nhìn miệt thị.

"Các tân binh đã được đưa vào cách đây vài giờ rồi, bằng xe chở quân của hoàng gia. Nếu người không được mời thì người không thể vào trong đó."

"Nhưng tôi phải vào bằng được—"

Người lính canh đưa tay ra nắm lấy áo Thor.

"Mày không hiểu hả, thằng nhóc xấc xược. Sao mày dám cả gan đến nơi này và cố tìm cách vào trong đó? Xéo ngay trước khi tao xích mày lại."

Anh ta đẩy Thor, cậu ngã về phía sau vài thước.

Thor cảm thấy nhói nơi lồng ngực, ở vị trí tên lính gác đập vào – nhưng hơn hết, cậu nhói đau vì bị từ chối. Cậu bức tức. Cậu cố gắng tìm mọi cách đến đây không phải để rồi bị một tên lính gác đuổi đi như thế, thậm chí họ còn không thèm nhìn đến

cậu. Cậu quyết tâm phải vào được bên trong.

Người lính gác quay lại phía đồng đội, Thor từ từ bước đi, cậu đi vòng theo chiều kim đồng hồ xung quanh tòa nhà hình tròn. Cậu đã có một kế hoạch. Cậu cứ đi đến khi khuất khỏi tầm mắt họ, bước đi thật chậm, rón rén đi dọc theo bức tường. Cậu kiểm tra lại để chắc chắn mấy tên lính gác không theo dõi cậu, sau đó tăng tốc độ chạy hết tốc lực. Khi chạy được nửa đường quanh tòa nhà, cậu phát hiện có một lối vào đấu trường—ở phía trên cao của bức tường có một khe hở hình vòm, bị chặn lại bởi các thanh ngang bằng sắt. Chỗ hở này bị mất thanh chắn. Cậu nghe thấy tiếng gầm, cậu đu mình lên trên mỏm đá, và quan sát.

Tim cậu đập nhanh hơn. Đứng dàn ra bên trong sân tập hình tròn lớn là rất nhiều tân binh, bao gồm cả các anh cậu. Họ xếp hàng ngay ngắn, hướng mặt về phía khoảng chục hiệp sĩ Silver. Những cận thần của Nhà vua bước đi giữa họ, xem xét họ.

Một nhóm các tân binh khác đứng sang một bên, dưới sự quản thúc của một chiến binh, đang ném giáo vào một mục tiêu ở xa. Một trong số họ đã bắn trượt.

Thor cảm thấy như các mạch máu trong người bùng lên vì phấn nộ. Cậu có thể bắn trúng mấy điểm đó. Cậu cũng giỏi như bọn họ. Chỉ vì cậu nhỏ tuổi hơn, nhỏ con hơn một chút xíu, thật là bất công khi loại cậu ra.

Đột nhiên, Thor cảm thấy một bàn tay đặt trên lưng mình, kéo mạnh cậu về phía sau và ném cậu vào không trung. Cậu rơi xuống dưới đất, người co rúm lại.

Cậu nhìn lên thì thấy tên lính gác cửa khi nãy, đang nhìn cậu

đầy giễu cợt.

“Tao đã bảo mày như nào hả thằng lỏi?”

Trước khi cậu kịp phản ứng, tên lính gác đã lấy đà rồi đá Thor một cú thật mạnh. Thor cảm thấy cú thúc rất mạnh vào xương sườn của mình khi tên lính canh lấy đà đá cậu thêm phát nữa.

Lần này, khi tên lính gác giơ chân lên định đá, Thor nắm lấy chân hắn; cậu kéo thật mạnh, làm hắn mất thăng bằng và kéo hắn ngã xuống.

Thor nhanh chóng tóm chân hắn. Cùng lúc đó, tên lính cũng tóm được chân cậu. Thor gầm hấn, cảm thấy bất ngờ vì những gì cậu vừa mới thể hiện. Đối diện cậu, tên lính canh trừng mắt.

"Tao sẽ không chỉ xích cổ mày lại đâu," gã lính canh rít lên, "tao sẽ bắt mày phải trả giá. Không ai được phép động vào vệ binh của Nhà vua! Mày nên quên việc gia nhập Legion đi —chỗ của mày bây giờ là nhà ngục! Mày sẽ phải lấy làm hạnh phúc lắm nếu người ta có thể trông thấy mày thêm lần nào nữa!"

Người lính gác lôi ra một sợi dây xích với một cái cùm ở cuối. Hắn ta áp sát Thor, sự trả thù hiện rõ trên khuôn mặt hắn.

Tâm trí Thor rối bời. Cậu không thể để mình bị xích lại—nhưng cậu cũng không muốn đả thương một vệ binh của Nhà vua. Cậu phải nghĩ ra cách gì đó, thật nhanh.

Cậu nhớ đến cái ná của mình. Phản xạ của cậu là cầm lấy nó, đặt một hòn đá vào, nhắm vào mục tiêu, và bắn.

Viên đá bay xuyên qua không khí và đập vào chiếc cùm đang kẹp chặt trong tay tên lính gác; rồi nảy vào ngón tay gã lính gác. Hắn ta rút tay lại và lắc lắc, đau đớn kêu la, sợi dây xích rơi

xuông đất kêu loảng xoảng.

Người lính gác, quét qua Thor ánh nhìn chết chóc, rút gươm ra. Thanh gươm rút ra vang lên âm thanh khác biệt của kim loại.

"Đó là sai lầm chết người của mày," hắn đe dọa một cách tàn ác, rồi lao vào cậu.

Thor không có lựa chọn; người đàn ông này sẽ không để cậu yên. Cậu đặt một hòn đá khác vào ná và bắn tiếp. Cậu cố tình ngắm— cậu không muốn giết gã lính gác, nhưng cậu phải ngăn hắn ta lại. Vì vậy, thay vì nhắm vào tim, vào mũi, mắt, hoặc đầu hắn ta, thì Thor nhắm vào một nơi mà cậu biết sẽ ngăn được hắn, nhưng không giết hắn.

Giữa hai chân tên lính gác.

Cậu bắn – chỉ dùng một phần sức lực, đủ để hạ gục gã này.

Đó là một cú bắn hoàn hảo.

Tên lính canh đổ nhào xuống, làm rơi thanh kiếm, ôm chặt bộ hạ, ngã gục xuống đất rồi cuộn tròn như một quả bóng.

"Mày sẽ biết tay tao!" Hắn ta gầm gừ, xen lẫn rên rỉ vì đau.
"Vệ binh! Vệ binh!"

Thor nhìn lên, ở xa xa cậu thấy một số vệ binh của Đức vua đang truy đuổi cậu.

Bây giờ hoặc không bao giờ.

Không lãng phí thêm một giây phút nào, cậu chạy nước rút đến gờ cửa sổ. Cậu sẽ phải nhảy qua, vào đấu trường, và trình diện. Và cậu sẽ chiến đấu với bất kì ai theo cách của mình.

CHƯƠNG NĂM

MacGil ngồi ở trên sảnh lâu đài, trong phòng họp mật. Nơi ngài thường sử dụng cho công việc cá nhân. Ngài ngồi trên ngai vàng thiết kế riêng, được trạm trổ bằng gỗ, và hướng mắt phía bốn người con đang đứng trước mặt. Đó là con trai cả, Kendrick, hai mươi năm tuổi, một chiến binh xuất sắc và một quý ông thực thụ. Anh ta, so với tất cả những người con khác, giống MacGil nhất—điều này thật mỉa mai vì anh ta là đứa con không được thừa nhận một cách chính thức, mà MacGil có với một người phụ nữ khác, người đã bị lãng quên từ lâu. MacGil đã sắc phong cho Kendrick như là một người con có danh phận chính thức, bất chấp điều này vấp phải sự phản đối ban đầu của Hoàng hậu, với điều kiện anh ta sẽ không bao giờ được đưa lên làm người kế vị. Điều này bây giờ làm MacGil đau đớn, Kendrick là đứa con hội đủ những phẩm chất nhất toàn vẹn nhất theo cách ngài nhìn nhận, một đứa con trai đáng tự hào để nối ngôi. Sẽ chẳng có ai xứng đáng hơn nữa để kế vị vương quốc.

Đứng cạnh Kendrick, một sự trái ngược hoàn toàn, là đứa thứ hai—đứa con trai đầu lòng được thừa nhận chính thức, hai mươi ba tuổi, người gầy gò, với đôi má hóp và đôi mắt nâu luôn mở to, không ngừng xoáy sâu những tia nhìn vào người đối diện, tính cách của hắn không có gì đặc biệt, khác xa so với người anh của mình. Bản tính của Gareth không giống với Kendrick, ở người anh là sự thẳng thắn, còn Gareth luôn che giấu những suy nghĩ

thật của mình, ở người anh trai là sự hãnh diện và cao quý, còn Gareth là sự không trung thực và dối trá. Điều đau đớn ở chỗ MacGil không yêu quý đứa con của mình, ngài đã nhiều lần cố gắng sửa đổi tính cách của hắn ta, nhưng với một vài đặc tính bộc lộ từ khi còn niên thiếu, ngài đã khẳng định rằng bản tính là do trời định: âm mưu, sự thèm khát quyền lực thể hiện ở mọi hành động và lời nói của Gareth. MacGil cũng biết rằng, Gareth không yêu thương hay có tình cảm gì với phụ nữ, nó có rất nhiều bạn tình cùng giới với mình. Những vị vua khác sẽ chối bỏ ngay người con như vậy, nhưng Macgil là người có tư tưởng cởi mở, đối với ngài, chẳng có lý do gì để ghét bỏ con mình cả. Ngài không phán xét con mình về điều đó. Cái ngài muốn phán xét là bản tính đầy rẫy những âm mưu và những hành vi xấu xa của con mình, những điều này ngài không thể bỏ qua được.

Theo thứ tự, kế tiếp Gareth là con gái thứ hai của MacGil, Gwendolyn. Vừa mới tròn mười sáu tuổi, một thiếu nữ xinh đẹp đúng như ngài ao ước—và tính cách của cô thậm chí vượt trội so với vẻ ngoài xinh đẹp. Cô tốt bụng, hào phóng, trung thực—một thiếu nữ có những tính cách tốt đẹp nhất mà ngài biết. Về mặt này, cô giống với Kendrick. Cô luôn nhìn MacGil với ánh mắt triu mến bằng tình yêu của một người con gái dành cho cha mình, và ngài luôn cảm nhận được lòng trung thành ở trong đó. Ngài thậm chí còn hãnh diện về cô hơn những người con trai khác.

Tiếp sau Gwendolyn là con trai út, Reece, chàng trai trẻ giàu lòng quả cảm và đầy kiêu hãnh, mười bốn tuổi, vừa mới trở thành một người đàn ông, MacGil theo dõi bước đầu gia nhập đội quân

Legion của cậu với niềm vui sướng lớn lao, ngài đã hình dung ra một người đàn ông đích thực trong tương lai. Đến một ngày, MacGil không nghi ngờ chút nào, Reece sẽ trở thành người con trai hoàn hảo nhất, một người trị vì vĩ đại, nhưng ngày đó chưa phải là bây giờ. Cậu bé còn quá trẻ, còn phải học hỏi rất nhiều.

MacGil có cảm xúc lẫn lộn khi ngài nhìn lại tất cả những tính cách trong bốn người con mình, ba trai và một gái, đang đứng trước mặt. Ngài cảm thấy hãnh diện xen lẫn thất vọng. Thêm vào đó là nỗi tức giận và khó chịu, vì hai đứa con còn thiếu. Đứa lớn nhất, con gái Luanda, dĩ nhiên đang chuẩn bị cho lễ kết hôn, và kể từ khi cô nàng được sắp đặt để làm đám cưới với người của vương quốc khác, cô không có phận sự để tham dự những bàn tính cho việc kế vị. Đứa con trai khác, Godfrey, đứa ở giữa, mười tám tuổi, cũng vắng mặt. Chót mũi của MacGil đỏ ửng trên khuôn mặt.

Kể từ khi còn bé, Godfrey đã thể hiện thái độ bàng quang với vương quyền, gã thể hiện thái độ một cách rõ ràng và không gò ép theo một khuôn khổ nào. Và, đó là nỗi thất vọng lớn nhất của MacGil, thay vì cố gắng để có thể trở thành một vị vua, Godfrey lại lãng phí thời gian của mình ở những nơi không được tốt đẹp gì cho lắm với những đứa bạn du thủ du thực, làm ảnh hưởng đến gia đình hoàng tộc của mình, một nỗi ô nhục và xấu hổ. Gã là một kẻ lười biếng, suốt ngày ngủ rồi nốc rượu. Một mặt, MacGil thấy nhẹ nhõm khi đứa con ngỗ ngược ấy không có ở đây; mặt khác, đó lại là sự xúc phạm khiến ngài không thể chịu đựng được. Ngài, thực tế, đã tiên liệu được điều này, và cho quân

lính đi tìm kiếm từ sớm để đưa nó quay về. MacGil ngồi tĩnh lặng, chờ đợi, cho đến khi đám lính có thể đưa nó diện kiến.

Cánh cửa gỗ sồi nặng nề cuối cùng cũng mở toang và vệ binh hoàng tộc tiến vào, áp giải Godfrey đi ở giữa. Họ đẩy gã chú người xuống, Godfrey bước loạng choạng khi vào đến trong phòng ngay sau khi cánh cửa được đóng sầm trở lại sau lưng.

Các anh em quay lại và nhìn chằm chằm vào anh ta. Godfrey với dáng vẻ nhếch nhác, trạng thái ngà ngà say, râu ria không cạo, với nửa bộ y phục chưa được mặc hoàn chỉnh. Gã mỉm cười đáp lại. Thái độ không trang nghiêm cho lắm. Luôn là như vậy.

“Xin chào; Vua cha,” Godfrey nói. “Con đã lỡ trò vui phải không?”

“Mày đứng đó với anh chị em của mình và đợi ta nói chuyện. Nếu không, chỉ có Chúa mới giúp được mày, Ta sẽ xích mày vào trong ngục tối cùng những tên tù nhân, mày sẽ bị bỏ đói, không được uống gì – trong toàn bộ ba ngày.”

Thể hiện thái độ thách thức, Godfrey gườm mắt nhìn lại cha mình. Trong ánh mắt đó, MacGil nhận thấy nguồn sức mạnh, ẩn sâu bên trong, một tia sáng le lói cuối đường hầm, thứ sức mạnh tiền ản, một ngày nào đó sẽ hữu ích với Godfrey. Đó là khi gã chiến thắng được những bản tính riêng của chính mình.

Sự bất trị bị dập tắt, Godfrey dừng lại khoảng mười giây trước khi quyết định chấp hành theo tập lệ truyền thống của tiên đế, đưa ánh mắt thờ ơ nhìn những người khác.

MacGil quan sát năm người con đứng trước mặt mình: người con không thừa nhận chính thức, đưa đi theo con đường lầm

lạc, kẻ say xin, cô con gái đáng yêu, và người con út. Có một sự pha trộn kỳ lạ, và ngài không thể tin rằng tất cả những điều ấy, những tính cách ấy ẩn dấu ít nhiều trong con người mình. Và bây giờ, ngày cưới của đứa con gái cả đã đến, bốn phận của ngài là chọn một trong số chúng làm người kế vị. Làm sao có thể như vậy được?

Đó quả là điều phù phiếm, xét cho cùng, ngài đang ở đỉnh cao quyền lực, và có thể trị vì vương quốc thêm ba mươi năm nữa, dù người thừa kế được chọn lựa ngày hôm nay không thể ngồi lên ngai vàng hàng thập kỷ, tập lệ truyền thống làm ngài khó chịu, nó có thể phù hợp với thời kỳ của bậc tiên đế, nhưng nó hoàn toàn không thể áp dụng ở thời điểm này.

Ngài hắng giọng.

“Chúng ta có mặt ở đây để thực hiện theo tập lệ truyền thống. Như các con đã biết, vào ngày này, ngày cưới chị cả, nhiệm vụ của ta là truyền ngôi cho người kế vị, một người được chọn để cai trị vương quốc này. Nếu ta băng hà, chẳng có người nào phù hợp hơn hoàng hậu, mẹ các con. Nhưng theo luật lệ của vương quốc, chỉ vị vua được chọn mới được thừa nhận. Vì vậy, ta phải chọn lựa.”

MacGil ngừng lại, suy nghĩ. Một cảm giác tĩnh lặng bao trùm xung quanh, và ngài có thể cảm nhận được nhận sức nặng của sự chờ đợi, Ngài nhìn vào mắt chúng, thấy trong đó những biểu lộ khác nhau. Người con không được thừa nhận một cách chính thức trông bình thản, vì biết rằng mình sẽ không được lựa chọn. Đứa con với những nhận thức lầm lạc ánh lên sự tham vọng. Đứa

say xin trông gia ngoài cửa sổ; thờ ơ. Cô con gái quay lại nhìn ngài với sự trù mến, biết rằng, cô không thuộc về buổi bàn thảo ngày hôm nay. Cậu út cũng giống như vậy.

“Kendrich, ta luôn xem con như một người con thực sự, nhưng luật lệ của vương quốc ngăn cản ta giao quyền lực cho người không được công nhận một cách chính thức.”

Kendrick khom người. “Thưa vua cha, con chưa bao kỳ vọng người sẽ làm như vậy. Con hài lòng với thân phận của mình. Xin đừng để điều này làm người bận tâm”

Trái tim MacGil thắt lại trước câu trả lời ấy, ngài cảm thấy nó rất thành thật và muốn truyền ngôi cho đứa con này hơn ai hết.

“Còn lại bốn đứa. Reece, con là một chàng trai trẻ toàn vẹn, toàn vẹn nhất mà ta từng biết. Nhưng con còn quá trẻ để có thể đảm đương trọng trách.”

“Con cũng mong ước như vậy, thưa Vua cha,” Reece khom người, đáp lời.

“Godfrey, người là một trong ba người có quyền thừa kế chính thức – nhưng người chọn con đường lãng phí cuộc sống ở những quán tửu điểm, với những điều rác rưởi, người được trao những đặc ân trong cuộc sống, nhưng chúng bị người ruồng bỏ. Nỗi thất vọng lớn nhất trong cuộc đời ta, chính là người.”

Godfrey nhả mặt, tỏ vẻ không được thoải mái cho lắm.

“Tốt rồi, vậy thì, con nghĩ mình đã xong việc ở đây, con sẽ lại đâm đầu vào quán tửu điểm, được không, thưa cha?”

Sau cái cúi mình đầy thách thức và vội vã, Godfrey quay lưng hiên ngang rời phòng.

“Quay lại đây!” MacGil gắt. “NGAY BÂY GIỜ!”

Godfrey tiếp tục bước khệnh khạng, phớt lờ mọi thứ, bước qua phòng và kéo cánh cửa. Hai tên lính gác đứng ở đó.

MacGil nổi điên với cơn giận dữ khi đám lính gác nhìn ngài, ý dò hỏi.

Nhưng Godfrey không đợi lâu, đẩy chúng sang một bên, đi tới đại sảnh đang mở.

“Giữ nó lại!” MacGil gầm lên. “Giữ nó tránh xa nó khỏi tầm mắt Hoàng hậu. Ta không muốn mẹ nó bị ám ảnh bởi cảnh này trong ngày cưới con gái mình.”

“Vâng, thưa Đức vua,” chúng nói, đóng cửa lại rồi chạy đuổi theo gã.

MacGil ngồi đó, thở mạnh, mặt đỏ bừng, cố kiềm chế. Hàng ngàn lần, ngài tự hỏi phải làm gì với đứa con ngỗ ngược như vậy.

Ngài quay lại nhìn những đứa con đứng ở đó. Bốn đứa chúng quay lại phía ngài, đợi chờ trong sự tĩnh lặng ngọt ngào. MacGil hít một hơi thật sâu, cố gắng tập trung.

“Còn lại hai người,” ngài nói tiếp. “Và trong số đó, ta sẽ chọn ra người kế vị.”

MacGil quay lại phía cô con gái.

“Gwendolyn, người ta chọn sẽ là con.”

Tất cả đều há hốc mồm kinh ngạc; chúng dường như bị sốc, trong đó có cả Gwendolyn.

“Người nói thật chứ, thưa cha?” Gareth hỏi. “Người nói chọn Gwendolyn?”

“Thưa Vua cha, con cảm thấy thật vinh dự,” Gwendolyn nói. “Nhưng con không thể đón nhận điều này. Con là phận nữ.”

“Đúng vậy, phận nữ nhi không bao giờ được chọn để kế vị ngai vàng gia tộc MacGil. Nhưng ta quyết định đây là lúc để thay đổi tục lệ truyền thống. Gwendolyn, con là người phụ nữ với tinh thần và cốt cách hoàn mỹ nhất trong số những người phụ nữ trẻ ta từng biết. Con còn trẻ, Chúa trời sẽ tiếp thêm sức mạnh cho con, Ta hi vọng mình sống đủ lâu để chỉ dạy thêm cho con, và khi thời gian chín muồi, con sẽ đủ khôn ngoan để trị vì vương quốc. Vùng đất này, người dân nơi này sẽ thuộc quyền cai quản của con.”

“Nhưng thưa Cha!” Gareth gào lên, mặt tái mét. “Con là con trai cả được thừa nhận một cách chính thức nhất! Luôn luôn, trong lịch sử gia tộc MacGil, quyền trị vì được truyền lại cho con trai cả!”

“Ta là Vua,” giọng MacGil đánh lại, “Ta có quyền quyết định tập lệ truyền thống.”

“Nhưng điều đó là không *công bằng*!” Gareth van nài, giọng cầu khẩn. “Con cho rằng mình xứng đáng trở thành Vua. Chứ không phải là em gái, chỉ là phận nữ!”

“Ngậm ngay miệng lại, thẳng nhai!” MacGil gầm lên, giọng run rẩy vì cơn thịnh nộ. “Nhà người dám chống lại phán xét của ta sao?”

“Ta đã quyết định rồi,” MacGil nói. “Người phải tôn trọng ý ta, và phục tùng theo, như bao thần dân ở vương quốc của ta. Bây giờ các người hãy đi ra ngoài hết đi.”

Mấy đứa con ngài cúi đầu nhanh chóng và vội vã rời phòng. Nhưng Gareth dừng ở cửa, không chịu rời đi.

Hắn quay lại, và, một mình, đối diện với cha mình.

MacGil nhìn thấy nỗi thất vọng hiện trên khuôn mặt nó. Rõ ràng, hắn đã mong đợi mình sẽ là người kế vị ngày hôm nay. Thậm chí: hắn muốn điều đó. Tuyệt vọng. Những điều này không làm MacGil ngạc nhiên chút nào – và đó cũng là lý do mà ngài đã không lựa chọn.

“Tại sao người lại ghét bỏ con, thưa Cha?” hắn hỏi

“Ta không ghét bỏ gì con. Chỉ đơn giản ta thấy con không phù hợp để trị vì vương quốc.”

“Tại sao lại như vậy?” Gareth khẩn khoản.

“Bởi vì đó là chính xác những điều con đang tìm kiếm.”

Gương mặt Gareth chuyển từ tối sang đỏ sẫm. Rõ ràng, MacGil muốn cho nó thấy bản ngã trong con người mình. MacGil quan sát ánh mắt con trai mình, chỉ thấy bùng lên ngọn lửa thù hận, điều ngài không bao giờ có thể tưởng tượng nổi.

Không nói lời nào, Gareth lao ra khỏi phòng và đóng sầm cửa lại.

Trong tiếng động vang dội, MacGil rùng mình. Ngài hồi tưởng lại ánh nhìn của đứa con trai, cảm giác sự thù hận lên đến tận cùng, điều thậm chí ngài chưa từng thấy ở kẻ thù. Lúc này, ngài nghĩ đến Argon, về lời cảnh báo về nguy hiểm cận kề.

Nó có thể gần đến mức như vậy sao?

CHƯƠNG SÁU

Thor chạy hết tốc lực trên khoảng sân rộng lớn của đấu trường, lấy hết sức bình sinh để chạy. Ở phía sau, cậu nghe thấy tiếng bước chân của những vệ binh của Nhà vua, ngay sát sau lưng cậu. Họ đuổi theo cậu trong khung cảnh nóng nực và bụi bặm, vừa chạy vừa nguyên rửa. Trước mặt cậu là các thành viên — và cả các tân binh — của đội quân Legion, hàng chục chàng trai, giống cậu, nhưng lớn hơn và khỏe hơn. Họ được huấn luyện và kiểm tra trong các đội hình khác nhau, một số giáo ném, số khác ném lao, một vài người luyện tập sử dụng thương. Họ nhắm vào các mục tiêu ở xa, và hiếm khi bị trượt. Đây là những đối thủ cạnh tranh của cậu, họ có vẻ khó nhằn.

Trong số đó có hàng chục hiệp sĩ thực thụ, họ là các thành viên của Silver, đứng trong một hình bán nguyệt rộng lớn và quan sát các tân binh. Họ đang đánh giá để quyết định xem ai sẽ ở lại và ai sẽ phải ra về.

Thor hiểu cậu phải chứng tỏ bản thân, phải gây ấn tượng với những người này. Chỉ trong khoảnh khắc thôi, các vệ binh sẽ tóm được cậu, và nếu có bất kỳ cơ hội nào cho cậu gây ấn tượng thì đây chính là lúc. Nhưng mà làm thế nào? Tâm trí cậu rối bời trong khi đang bị truy đuổi, cậu quyết để không bị đưa ra khỏi đây

Khi Thor chạy băng qua sân, những người khác bắt đầu chú ý. Một số tân binh dừng việc thực hiện bài thi và quay người lại,

một số hiệp sĩ cũng vậy. Trong khoảnh khắc, Thor cảm thấy mọi sự chú ý đang tập trung vào cậu. Họ nhìn ngơ ngác, và cậu tin họ đang phân vân không biết người đang chạy nước rút trên sân của họ, với ba vệ binh của Nhà vua đang đuổi theo sau là ai. Đây không phải là cách cậu muốn gây ấn tượng. Cả đời, cậu luôn mơ ước gia nhập Legion, nhưng đây tuyệt đối không phải là những gì cậu từng hình dung.

Thor vừa chạy vừa suy nghĩ xem phải làm gì, đột nhiên một diễn biến đã giúp cậu. Một tân binh to con quyết định gây ấn tượng với những người khác bằng cách ngăn cản Thor. Cao lớn, cơ bắp cuồn cuộn, to gần gấp đôi Thor, nó vung thanh kiếm gỗ của mình lên định chặn đường Thor.

Thor có thể thấy nó quyết tâm quật ngã Thor, khiến cậu trở nên lố bịch trước mọi người, và do đó, giành lấy lợi thế hơn so với các tân binh khác.

Điều này khiến Thor tức giận. Thor chẳng có tranh chấp gì với anh chàng này, đây không phải là cuộc đấu của cậu. Nhưng chính nó khiến cậu phải chiến đấu chỉ bởi vì nó muốn giành lợi thế với những người khác.

Khi nó tiến đến gần hơn, Thor không dám tin vào tầm vóc của nó: Nó áp đảo Thor rồi quắc mắt nhìn xuống cùng với lọn tóc đen dày che kín trán, và nó có cái hàm vuông vức và lớn nhất mà Thor từng nhìn thấy. Cậu không biết làm sao để chống lại anh chàng này.

Thằng nhóc tấn công Thor bằng thanh kiếm gỗ của mình, Thor biết rằng nếu cậu không hành động nhanh thì cậu sẽ bị loại

ngay lập tức.

Phản xạ của Thor lại trở lại. Theo bản năng cậu lấy chiếc nã của mình ra, lùi người ra sau, và bắn hòn đá vào tay thẳng nhóc tân binh. Hòn đá bay đến trúng mục tiêu và đập vào thanh kiếm trong tay cậu chàng, cứ như thể chính nó đã hạ thanh kiếm xuống. Nó hét lên, nắm chặt bàn tay.

Thor không lãng phí thời gian. Lợi dụng thời cơ, cậu lao tới tấn công, nhảy lên không trung, rồi nhắm thẳng cậu chàng mà đá, đập hai chân trước thẳng vào ngực nó. Nhưng người nó quá lớn nên giống như Thor đá vào một cây sồi vậy. Nó chỉ bị xê dịch đi chút ít, Thor bất thành linh khựng lại, rồi ngã xuống dưới chân thẳng nhóc tân binh.

Đây không phải là điềm lành, Thor nghĩ, khi cậu ngã xuống đất kèm theo một tiếng ục, tai cậu ù đi.

Thor cố gắng đứng dậy, nhưng thẳng nhóc kia đã nhanh hơn cậu một bước. Nó cúi xuống, túm lấy Thor, vật cậu ra sau lưng mình và ném cậu lên không trung. Mặt cậu đập xuống đất, dính đầy bụi bẩn.

Đám đông các chàng trai nhanh chóng tập trung thành một vòng tròn xung quanh họ và cổ vũ. Thor thấy xấu hổ và bị làm nhục.

Thor đứng dậy, nhưng thẳng nhóc kia đã quá nhanh. Nó đã ở ngay phía trên đầu cậu, ghìm cậu xuống. Trước khi Thor kịp hiểu ra, thì cuộc đấu đã biến thành một trận đấu vật, và trọng lượng của thẳng nhóc tân binh là rất lớn.

Thor có thể nghe thấy tiếng la trầm của các tân binh khác khi

chúng tạo hình thành vòng tròn, la hét, lo lắng sợ đổ máu. Bộ mặt của thằng nhóc cau có; nó chìa ngón tay cái của mình ra và dí vào mắt Thor. Thor không dám tin—đường như gã trai này thực sự muốn làm cậu bị thương. Cậu ta muốn giành lợi thế đến vậy sao?

Ở giây cuối cùng, Thor xoay đầu tránh, khiến bàn tay của thằng nhóc trượt đi, lao vào đám bụi. Thor nắm lấy cơ hội để lẩn ra khỏi bên dưới của chân nó.

Thor nhảy bật dậy, đối mặt với thằng nhóc, cũng đã dậy. Thằng nhóc tấn công lao vào tấn công, vung nắm đấm vào mặt Thor, Thor cúi xuống kịp; chỉ nghe thấy tiếng vù sượt qua, Thor nhận ra nếu nắm đấm của nó mà đánh trúng thì có lẽ quai hàm của cậu sẽ bị đập vỡ. Thor đứng lên và đấm vào bụng nó, nhưng chẳng có tác dụng gì mấy; chỉ giống như đấm vào một khúc gỗ.

Trước khi Thor kịp phản ứng, thằng nhóc giáng khuỷu tay vào mặt Thor.

Thor lùi lại, lảo đảo vì cú đánh. Giống như là cậu bị búa giáng, tai cậu ù đi.

Lợi dụng lúc Thor vấp ngã, và vẫn đang cố gắng hoàn hồn, thì thằng nhóc tấn công tiếp tục tấn công và đá mạnh vào ngực Thor. Cậu bay về phía sau rồi rơi xuống, lưng chạm đất. Mấy đứa khác vẫn tiếp tục cổ vũ.

Thor, chóng mặt, cố ngồi dậy, nhưng thằng kia lại lao vào tấn công tiếp, nó vung nắm đấm, và giáng mạnh vào mặt Thor, đẩy cậu ngã ra đất một lần nữa – rồi gục hẳn xuống.

Thor nằm đó, nghe những tiếng hò reo trầm của những đứa khác, cảm thấy vị mặn của máu chảy ra từ mũi mình, lem đầy ra

khuôn mặt. Cậu rên rỉ trong đau đớn. Cậu nhìn lên và thấy thẳng nhóc đô con quay đi, tiến thẳng về phía những người bạn đang ăn mừng chiến thắng của nó.

Thor muốn bỏ cuộc. Gã này quá đô con, có đánh trúng cũng vô ích, và cậu cũng nghĩ chuyện này vô thưởng vô phạt. Nhưng có một cái gì đó từ sâu bên trong thôi thúc cậu. Cậu không thể để thua dễ dàng như thế, trước mặt bao nhiêu con người ở đây.

Đừng bỏ cuộc. Đứng lên đi. Đứng lên!

Bằng cách nào đó Thor đã hồi phục sức mạnh. Rên rỉ, cậu trở mình rồi chống được tay lên, sau đó là đầu gối rồi từ từ đứng dậy trên đôi chân. Cậu đối mặt với cậu chàng kia, máu vẫn đang chảy, mắt sưng vù đến mức không nhìn được, khó thở. Cậu giờ nắm đấm lên.

Thẳng nhóc to con quay lại và nhìn chằm chằm vào Thor. Nó lắc đầu hoài nghi.

"Tốt hơn là mày nên nằm yên đó đi, thẳng nhãi" nó đe dọa và bắt đầu tiến lại phía Thor.

"ĐỦ RỒI!" Một tiếng hét vang lên. "Elden, đứng lại!"

Một hiệp sĩ đột nhiên bước lên, chen vào giữa họ, giờ bàn tay ra cản Elden không cho đến gần Thor. Đám đông bỗng yên lặng, tất cả đều đang nhìn vào chàng hiệp sĩ; rõ ràng người này đang yêu cầu sự tôn trọng.

Thor nhìn lên, cảm thấy kính nể trước tầm vóc của vị hiệp sĩ. Anh ta khoảng hai mươi, cao lớn, vai rộng, hàm vuông vức, với mái tóc màu nâu được chăm chút cẩn thận. Thor lập tức thấy cảm mến người thanh niên này. Áo giáp và phụ kiện cao cấp

của anh ta làm bằng bạc đánh bóng, được bao phủ bởi các biểu tượng hoàng gia: biểu tượng chim ưng của gia đình MacGil. Cổ họng của Thor khô khốc: cậu không thể tin nổi là cậu đang đứng trước mặt một thành viên hoàng tộc.

"Giải thích đi, cậu bé," anh ta nói với Thor. "Tại sao người không được mời lại còn dám tấn công vào đấu trường của chúng ta?"

Trước khi Thor kịp trả lời, đột nhiên, ba tên vệ binh của Nhà vua phá vỡ vòng tròn vây quanh. Người lính chỉ huy dừng lại ngay đó, thở khó nhọc, chỉ tay vào Thor.

"Nó đã chống lại lệnh của chúng tôi!" gã vệ binh quát lên. "Tôi sẽ còng thẳng oắt này lại và tống nó vào ngục tối!"

"Tôi không làm gì sai cả!" Thor phản đối.

"Không ư?" hấn ta hét lên. "Ngang nhiên xông vào địa phận của Nhà vua mà không ư?"

"Tôi chỉ muốn một cơ hội!" Thor hét lên, quay lại, vờ cầu xin vị hiệp sĩ đang đứng trước mặt mình, một thành viên của gia đình hoàng gia. "Tôi chỉ muốn một cơ hội để được gia nhập vào đội quân Legion!"

"Bãi huấn luyện này chỉ dành cho những người được mời thôi," một giọng nói cộc cằn vang lên.

Một chiến binh bước vào bên trong vòng tròn, chừng năm mươi tuổi, thân hình to lớn và chắc nịch, ông ta có cái đầu hói, râu ngắn, và một vết sẹo chạy ngang qua mũi. Trông ông ta giống như một người lính chuyên nghiệp dành tất cả cuộc đời để cống hiến cho binh nghiệp—và qua các dấu hiệu trên áo giáp của ông

ta, cây ghim cài bằng vàng trên ngực, ông ta có vẻ là sĩ quan chỉ huy của họ. Trái tim Thor đập nhanh hơn khi thấy dấu hiệu cho biết: ông ta là một vị tướng.

"Thực tình thì tôi không được mời, thưa ngài" Thor nói. "Đó là sự thật. Nhưng cả đời, tôi luôn mơ ước được đến đây. Chỉ để giành lấy một cơ hội để thể hiện bản thân. Tôi cũng có khả năng như bất kỳ người nào ở đây. Xin hãy cho tôi một cơ hội để chứng minh. Xin làm ơn. Gia nhập Legion là mơ ước duy nhất của tôi."

"Chiến trường không phải là chỗ dành cho những kẻ mơ mộng," ông ta trả lời cộc lốc. "Nơi đó là dành cho những chiến binh. Không có ngoại lệ nào đối với các quy định của chúng ta: các tân binh đã được chọn."

Vị tư lệnh gật đầu, ngay sau đó người vệ binh áp sát Thor, lôi cùm ra.

Nhưng đột nhiên vị hiệp sĩ, thành viên gia đình hoàng gia, bước về phía trước đưa lòng bàn tay ra dấu ngăn người vệ binh.

"Có lẽ, dịp nào đó, một ngoại lệ cũng có thể được chấp nhận," anh ta nói.

Người vệ binh nhìn anh đầy kinh ngạc, rõ ràng muốn nói, nhưng phải cố bưng miệng lại nhằm bày tỏ sự tôn kính với một thành viên hoàng gia.

"Ta ngưỡng mộ tinh thần của cậu," vị hiệp sĩ nói tiếp. "Trước khi chúng ta loại cậu, ta muốn thấy khả năng của cậu."

"Nhưng Kendrick, chúng tôi có quy định của chúng tôi-" vị tướng nói, rõ ràng ông ta không hài lòng chút nào.

"Hoàng tộc ban hành các quy định," Kendrick trả lời một cách

lạnh lùng, "và đội quân Legion tuân lệnh Hoàng tộc."

"Chúng tôi tuân lệnh cha cậu, Nhà vua—chứ không phải cậu," vị tướng ngang ngạnh vặn lại.

Bầu không khí trở nên bế tắc, căng thẳng. Thor không tin nổi cậu vừa chằm ngòi cho điều gì.

"Ta hiểu cha ta, và biết ông ấy muốn điều gì. Ông sẽ muốn cho cậu bé này là một cơ hội. Và đó là những gì chúng ta sẽ làm."

Sau vài giây phút căng thẳng, vị tướng cuối cùng cũng lùi lại.

Kendrick quay sang Thor, mắt dán chặt vào cậu, đôi mắt màu nâu ánh lên vẻ quắc thước. Khuôn mặt của một vị hoàng tử, cũng là gương mặt của một chiến binh.

"Ta sẽ cho cậu một cơ hội," anh ta nói với Thor. "Hãy xem liệu cậu có đánh trúng được điểm đích đó không."

Anh ta chỉ vào một chõng cỏ khô ở tít xa phía bên kia bãi tập, có một vết đỏ nhỏ ở trung tâm. Một số thanh giáo bị mắc kẹt trong đồng cỏ khô, nhưng không có cái nào trúng vào hồng tâm.

"Nếu cậu có thể làm điều không ai trong số những người khác làm được—nếu cậu có thể bắn trúng điểm đó từ vị trí này, thì cậu có thể gia nhập cùng chúng tôi."

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.